

A megkezdett örökélet

(A keresztény lelkiiség alapelvei)

írta: **P. Garrigou-Lagrange Reginald o.p.**

A hittudomány tanára a római Angelicum-Egyetemen
a Pázmány-Egyetem díszdoktora

Fordította: **Ervin Gábor dr.**

Nyomtatott: Korda R. T. Nyomdájában, Budapest.
Budapest, 1938.

NIHIL OBSTAT. DR. FRANCISCUS IBRÁNYI CENSOR DIOECESANUS.
NR. 2047/1937. IMPRIMATUR. STRIGONII, DIE 28. JUNII 1937. DR.
JULIUS MACHOVICH VICARIUS GENERALIS

*SANCTAE DEI GENITRICI
in signum
gratitudinis et filialis obedientiae*

*o Maria, flos virginum
velut rosa vel lilium
funde preces ad Filium
pro salute fidelium.*

Isten szent anyjának, a hála és gyermeki engedelmesség jeléül.

*Mint a rózsa vagy lilium árasztja illatát,
úgy áraszd te, Mária, szüzek virága, Fiad felé
imádságodat a hívők üdvösségéért.*

TARTALOM

- I. Fejezet: A kegyelmi élet.
Az első megtérés jelentősége (via purgativa)
- II. Fejezet: A második megtérés
A megvilágosodás útja (via illuminativa)
- III. Fejezet: A harmadik megtérés.
A tökéletesek egyesülési útja (via unitiva)
- IV. Fejezet: A lelkiélet három szakaszának jellemzése
- V. Fejezet: Isten országának békéje, a mennyország előíze

I.FEJEZET

**A KEGYELMI ÉLET
AZ ELSŐ MEGTÉRÉS JELENTŐSÉGE. (VIA PURGATIVA)**

**Amen, amen dico vobis: Qui credit
in me, habet vitam aeternam.**

Bizony, bizony, mondom nektek,
aki bennem hisz, örökélete vagyon.
(Jn. 6,47.

Mindnyájunk számára a lelkiélet az egy szükséges. Benső lelkivilágunk kultúrája fontosabb számunkra, mint értelmi, tudományos, irodalmi, művészeti kultúránk. Mert az előbbi a lélek mélyeiből fakad, az utóbbiak csak egyik vagy másik tehetségünk kivirágzásai. És maga az értelmi élet is sokat nyerne, ha nem akarna a lelkiesség helyébe lépni, hanem elismerné annak szükséges voltát, nagyszerűségét, és élvezné jó hatásait. Hiszen a lelkiességen keresztül az istenies erények és a Szentlélek adományai tökéletesítenék. A pusztán értelmi élet, az eszeskedés lelkiesség nélkül mily üres és hiábavaló! De az bizonyos, hogy komoly lelkiélet nélkül tartós és értékes társadalomalakulásról sem lehet szó.

A LELKIÉLET SZÜKSÉGESSÉGE

Vissza kell térnünk az **egy szükségeshez!** Könnyű ezt belátni a mai nyugtalan és zaklatott világban. Egyesek és népek, szem előtt tévesztettük igazi, végső célunkat. Minden reményünket földi javakhoz kötöttük s mindig jobban eltávolodtunk az örök lelki értékektől. Pedig Szent Ágoston világosan rámutat, hogy míg ugyanazok az **anyagi javak nem lehetnek egy időben többeknek a teljes birtokában, addig a szellemi javakkal éppen ellenkezőleg állunk.** (L.S. Th. I. II. q. 28, a. 4 ad 2.) Ugyanaz a ház, ugyanaz a föld nem lehet a maga teljességében egyszerre több emberré, sem ugyanaz a terület több népé. Ha mindenki lázasan csak

ezeket az alsóbbrendű javakat keresi, rettenetes érdeköszeütközések következnek be.

Ezzel szemben a szellemi javak, mint Szent Ágoston hangsúlyozza, egyszerre és a maguk teljességében a közösségé és minden egyesé lehetnek, minden surlódás veszedelme nélkül. Sőt minél többen élvezzük azokat, annál jobban birtokolja mindegyikünk. Így egyszerre mindnyájunké lehet ugyanaz az igazság, ugyanaz az erény, ugyanaz az Isten. Ezek a lelki javak elég bőségesek és gazdagok ahhoz, hogy egyszerre mindenkié legyenek, s mindenkit elárasszanak. Sőt, az igazságot valójában csak akkor birtokoljuk, ha tovább is adjuk, ha másokat is részesítünk benne; az erényt csak akkor kedveljük igazán, ha mással is megkedveltetjük, Istent csak akkor szeretjük igazán, ha mással is megszerettetjük. Ha pénzt ajándékozunk, az a pénz többet nem a mienk; de ha az Istent ajándékozzuk másoknak, nem veszítjük el, hanem annál inkább bírjuk. Sőt, akkor veszítenénk el Istent, ha haragunkban azt kívánnánk, hogy csak egyetlen egy lélek is maradjon Istentől megfosztva, ha kizárnánk szeretetünkéből csak egyetlenegy lelket is, akár üldözőnk vagy rágalmazónk lelkét.

Ez az oly egyszerű és oly mély szentágostoni igazság erre a világos belátásra vezet: Az anyagi javak annál jobban **elválasztják** az embereket egymástól, minél inkább törik magukat utánuk – a lelki javak annál jobban **egyesítik** az embereket, minél inkább szeretik őket.

Ez a fontos elv érteti meg velünk talán legkönnyebben a lelkiélet szükségességét. Sőt, ez az elv a most dühöngő társadalmi, szociális és világgazdasági válság megoldását is magában hordja. Egyszerű szavakkal kifejezi az evangélium: „**Keressétek előbb az Isten országát, a többi mind hozzáadatik nektek.**” (Mt. 6,33; Lk. 12,31) Elemi igazság ez minden keresztény számára, de alapigazság, ha a világ elfelejti, belepusztul.

Hiszen éppen az elemi igazságok a legmélyebbek és legelevenítőbbek, ha soká elmélkedünk felettük s elmélyedünk bennük, ha számunkra életté és szemlélődésünk tárgyává válnak.

Krisztus Urunk megmutatja ebben az órában, mennyire tévednek azok, akik meg akarnak lenni Ő nélkül, akik a földi élvezetbe helyezik végső céljukat s felforgatják az értékek rendjét. Az anyagi rendben, az érzéki élvezet terén akarják a legtöbbet produkálni: azt hiszik, hogy majd a mennyiséggel kárpótolják magukat a földi javak silányságáért. Mindig tökéletesebb gépeket készítenek, hogy mindig többet és jobbat termeljenek és nagyobb hasznuk legyen: ez a végső céljuk. Mi az eredmény? A túltermelésnek nincs hová lefolynia, haszontalanná lesz és megöl minket, mert munkanélküliséget okoz – a munkanélküli nyomorog, s mások elpusztulnak a túltáplálás következtében. Válság van, mondják; valójában több ez, mint válság, olyan állapot ez, amelynek fel kell nyitni a szemünket, ha volna még szemünk a látásra: mert az emberi tevékenység végső célját az alantas élvezetekbe helyezték, nem pedig Istenbe. Az anyagi javak bőségétől várják a boldogságot, de hiába. Hiszen ezek a javak nem egyesítik az embereket, hanem inkább elválasztják őket, mivel durvábban törik magukat utánuk.. Az anyagi javak felosztása, a szocializálás nem orvosság, nem ad boldogságot, amíg csak az anyagi javak megtartják természetüket, s az emberi lélek is megtartja a maga természetét, amely messze fölülhaladja a amazokat. Ezért mindegyikünknek az egy szükségessel kell törődnie. Szenteket kell az Úrtól kérnünk, szenteket, akik csak ennek a gondolatnak élnek, szenteket, akik lelket adnak a világba, mert a világnak erre van szüksége. A legzavarosabb időszakokban, az albiak korában, és később a protestantizmus kirobbanásának idején seregestül küldte Isten szentjeit. Most éppen oly nagy szükség van rájuk, mint volt akkor.

A LELKIÉLET ELVE, FORRÁSA

Az evangélium Szent Pál levelei és a szenthagyomány világos képet adnak nekünk a lelkiélet szükségességéről és mivoltáról. E tiszta képet mégis sok

tévedés homályosította el. Különösen Luther megigazulási elmélete. E szerint a megszentelő kegyelem, a természetfölötti szeretet **nem törli el a halálos bűnöket** a megtérő lélekről. Hanem a megváltó Krisztusba vetett hit csak **eltakarja, lefátyolozza** a bűnt, s Isten nem rója az fel többé. De az emberi lélek nem lett valójában szentté, nem újult meg bensőleg, csak **külső beszámítás alapján** igazult meg. E felfogás szerint nem kell Istent és a lelkeket természetfölötti módon szeretni, nem kell a lélekbe árasztott charitas ahhoz, hogy a lélek kedve legyen Isten szemében. Az ilyen megigazult, a megváltó Krisztusba vetett hite ellenére, rút bűnében, lelki romlásban és halálban marad.

Ez a felfogás a természetfeletti életet félreismerte, s lényegét a Krisztusba vetett hitre redukálta, a megszentelő kegyelem, a szeretet, az érdem mellőzésével. Idők folyamán az ellenkező véglethez, a naturalizmushoz vezetett, amely szerint igaz ember az, aki hitvallásától függetlenül megtartja a természetes tisztesség szabályait, amelyekről a kereszténység előtt is már beszéltek a legkiválóbb pogány bölcselők.

S e második felfogásnál már szóba sem jön a legfontosabb kérdés: képes-e az ember jelen állapotában a természeti törvényt az isteni kegyelem nélkül a maga teljességében betartani? (A természeti törvénybe tartoznak kötelességeink a teremő Isten iránt is.) A kegyelem segítsége nélkül képes-e arra, hogy már **ne csak akarhatnám módon, de hatályosan szeresse teremő Istenünket, a Legfőbb Jót? S hogy önmagánál jobban szeresse, mindenekfölött?** – Az első protestánsok tagadó választ adtak volna a kérdésekre, ahogy tagadó választ ad minden katolikus hittudós; de a liberális protestantizmus, Luther tévedésének leszármazója már nem is tesz fel ilyen kérdéseket, s nem ismeri el többé a kegyelem, a természetfölötti élet szükségességét.

Pedig a kérdés általános formájában csak előkerül: Felsőbb segítség nélkül **meghaladhatja-e önmagát az ember**, és igazán, hatályosan szeretheti-e az Igazat és **a Jót inkább, mint önmagát?**

E kérdések megoldása attól függ, minek tartjuk a lelkiéletet. A lelkiélet az Igaz megismerése és a Jó szeretete, vagy helyesebben Isten ismerete és szeretete.

Nem szándékunk itt a megigazulás és a megszentelő kegyelem teológiáját adni, csak aláhúzzuk a lelakiség és a keresztény misztika egyik alapigazságát, amelyet az Egyház mindig tanított. Tesszük ezt azért, hogy megéreztsük, milyen fenséges fogalmat alkotott a Szentírás a lelkiéletéről.

A Szentírás nyilván tanítja, hogy a megigazulás, a bűnös megtérése, nemcsak elfödi a bűnt, mint valami fátyol, hanem teljességgel megszünteti azt, s új életet önt a lélekbe. A Zsoltáros így könyörög **a Miserereben**: „Irgalmazz nekem Istenem, nagy jóságod szerint, könyörületed nagy volta szerint **töröld el** Uram **gonoszágomat**. Tisztíts meg izsóppal és **megtisztulok**. Moss meg és hónál **hófehérebb leszek**. **Tiszta szívet teremts belém Uram**. Töröld el minden bűnömet. Ne vess el engem messzire magadtól, ne vonjad el tőlem Szentlelkedet. Add nekem az üdvösség örömét, és erősíts meg jó lelkeddel.” (Zsolt. 50,3 – 15.)

A próféták hasonlóképen szólnak: Izaiás által mondja az Úr: „Én vagyok, én vagyok, aki **eltörölöm bűneidet**, Izrael.” (Iz. 43,25) A Bibliában gyakran tér vissza ez a kifejezés: „Isten az, aki megszünteti a bűnt, aki eltörli a vétket”, nem pedig csak elrejti. Szent János evangéliuma beszámol róla (Jn.1,29), hogy mondotta Keresztelő Szent János Krisztus Urunk közeledtére: „**Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.**” Szent János első levelében is olvassuk (1,7.): „A Jézus vére minden bűntől megtisztít.” És Szent Pál így ír a korintusiakhoz (Kor.I. 6,10.): „Sem a tisztátalanok, sem a bálványimádók, sem a házasságtörők..., sem a tolvajok, sem a rágalmazók, sem a rablók, nem jutnak be a mennyek országába. Pedig ezek voltak, legalább is néhányan közületek; de **megtisztultatok, szentekké lettetek, megigazultatok Krisztus Urunk nevében és Isten szent Lelke által.**”

Ha egyébként a bűnös megtérésekor vagy megigazulásakor a bűnök csak rejlének, s nem volnának eltörölve, egyszerre lenne az ember igaz és vétkes, megigazult és bűnös. Isten a bűnöst minden romlottsága ellenére barátjának tekintené és Isten minden szeretete elégtelen volna ahhoz, hogy a bűnös romlottságát megszüntesse. Ha a Megváltó nem törölte volna el a világ bűneit, az igazat sem tudta volna a bűn igája alól felszabadítani.

A megigazulás igazságai ismét elemi igazságok minden keresztény számára; de elmélyült, szinte tapasztalati és állandóan átélt ismeretük a szentek szemlélődésének anyaga.

A KEGYELEM ÉS A FOGADOTT ISTENGYERMEKSÉG VALÓSÁGOK

Csak a megszentelő kegyelem és a **charitas**, Istennek és a lelkeknek természetfölötti szeretete törölheti el a halálos bűnt. Az Úr nevében hirdeti ezt Ezekiel (36,25.): Tiszta szívvel öntözlek meg és tiszták lesztek; **megtisztítalak minden szennytől** és minden gonoszságtól. **Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek.** Kiveszem kőből való szíveteket és húsból való szívet adok helyébe. **Szentlelkemet adom belétek**, s ti követni fogjátok rendelésemet.”

A kegyelem, ez a tiszta víz, amely megújít. Erről szól Szent János evangéliuma (1,16): „Mindnyája az ő teljességéből merítettünk, kegyelmet kegyelemért.” „Jézus Krisztus, ami Urunk által nyerünk kegyelmet”, olvassuk a rómaiakhoz írt levélben. (1,5.) „Isten szeretete kiáradt szívünkben a Szentlélek által, aki nekünk adatott.” (Róm.5,5.) – „Mindegyikünknek kegyelem adatott, Krisztus ajándékának mértéke szerint.” (Ef. 4,7.)

Ha másképp volna, akkor nem hatásos és nem tevékeny, hanem csak érzelmi volna Isten szeretete a megtérő iránt. Márpedig Szent Tamás bebizonyítja (I. q. 20, a. 2. és I. II. q. 110, a. 1.), hogy Isten teremtetlen szeretete velünk szemben **nem tételez fel bennünk semmi**

szeretetreméltót, hanem szeretetreméltóvá tesz. Teremtő szeretete megadta és fenntartja természetünket és létezésünket, elevenítő szeretete a kegyelmi életet ébreszti fel és őrzi meg bennünk, s e kegyelmi élet tesz minket **kedvessé** az ő szemében, s emel fel gyermekeivé a szolgai sorból.

* * *

Lelkiségünk elve a megszentelő kegyelem. Ez valóban Isten gyermekévé tesz, minthogy az isteni természetben való részesedést jelent. Nem lehetünk természettől fogva a mennyei Atya gyermekei, mint az Ige, de kegyelem és örökbefogadás útján igazán gyermekei lehetünk. És míg az emberi örökbefogadó nem alakíthatja át a gyermek bensejét, csak éppen örökösévé nyilváníthatja, addig viszont Isten átalakít, új élet részesévé tesz sajátlagosan isteni, benső élete közlésével.

Ezt olvassuk Szent János evangéliumában (1,11 – 13.): „Övéihez jött és övéi be nem fogadták őt. De akik befogadták őt, azoknak **hatalmat adott, hogy Isten fiaivá lehessenek**, akik hisznek az ő nevében, akik nem a vérből, nem a test akaratából, sem a férfiú akaratából, hanem **Istenből születtek**.” Maga Üdvözítőnk mondotta Nikodémusnak: „Bizony, bizony mondom neked, senki sem mehet be a mennyek országába, **aki újjá nem születik vízből és Szentlélekből**. Mert, ami a testből születik, test az, és ami a lélektől születik, lélek az. Ne csodálkozzál, hogy azt mondtam: **Újjá kell születnetek**.” (Ján. 3,5.) (L. Trid. sess. VII. de bapt. c. 2.)

Szent János is így beszél: „Aki Istenből **született**, nem követ el bűnt, mert az ő **magva** van benne és nem vétkezik, mert Istentől született.” (1Ján. 3,9.) Más szavakkal: Isten magva a kegyelem, melyet Isten szeretete kísér, nem társulhat a halálos bűnnel. Hiszen a halálos bűn elfordít Istentől. S jól lehet a kegyelem nem zárja ki a bocsánatos bűnt, amelyről Szent János fentebb beszél. (1,8), de mégsem táplálhatja azt, hanem törekszik azt minél jobban kiküszöbölni.

Ha lehet, még világosabban beszél Szent Péter apostol: „Krisztus által az isteni hatalom nagy és drágalátos ígéreteket teljesített, hogy **istenti természet részeseivé legyünk.**” (IIPet. 1,4.) Ezt fejezi ki Szent Jakab szavai is: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről vagyon, leszállván a világosság Atyjától, kinél nincs változás, sem árnyéka a változandóságnak. Mert szabad akaratból szült minket az igazság igéjével, hogy némi zsengei legyünk az ő teremtményeinek.” (Jak. 1,18.)

A megszentelő kegyelem valósággal és lényege szerint az isteni természetben részesít minket. A megszentelő kegyelem sajátlagosan isteni tevékenységnek az elve. Mikor ez az öröklétben teljes kifejlődésébe jut, s többé el nem veszhet, akkor kegyelem-sugallta tevékenységünk Isten benső élete körül fog forogni, tevékenységünk tárgy ugyanaz lesz, mint Isten teremtetlen tevékenységéé. Vagyis a kegyelem arra fog képesíteni, hogy közvetlenül úgy lássuk Istent, ahogy Ő látja Önmagát, és úgy szeressük, ahogy Ő szereti Önmagát.

„Szerelmeseim” – mondja Szent János, „most **Isten fiai** vagyunk, de még nincs kijelentve, milyenek leszünk. Tudjuk azonban, hogy amikor Ő meg fog nyilvánulni, **hasonlóak leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt, amint vagyon.**” 8I Ján. 3,2.)

Ez mutatja meg legjobban lelakiségünk elvének, a megszentelő kegyelemnek valódi természetét. Fontos ezt hangoztatni. Ez hitünknek egyik legnagyobb vigasztalása, s jelen nehézségei között ez egyike a legbátorítóbb életigazságoknak.

A MEGKEZDETT ÖRÖKÉLET

Hogy megértsük, milyennek kell lennie a lelakiségnek önmagában és különböző szakaszaiban tekintve, előbb látnunk kell gyökerét is, teljes kifejlődését is.

Az evangélium e részben arra tanít, hogy a keresztségben nyert és az Oltáriszentséggel táplált kegyelmi élet mintegy az örökélet csírája.

„Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes” – mondja minden hallgatójának már működése kezdetén, a Hegyi beszédben az Üdvözítő, s ez tanításának veleje. (Mt.5,48.) Nem azt mondja, „Legyetek tökéletesek, mint az angyalok”, hanem „mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Mert olyan életelvet hoz, amely **részesedés magában Isten életében.** A természet különböző országai: ásványország, növényország, állatország fölött, az ember országa fölött, sőt az angyalok természeti tevékenysége fölött ott van Isten országának élete. Ez élet a maga teljességében nem csak az a jövőendő élet, amelyről a keresztyénység előtt a legjobb bölcselek beszéltek, hanem az örökélet. Az örökéletet nem a jövőendő idő mértékeli, hanem a változatlan örökkévalóság egyetlen pillanata, éppúgy, mint Isten életét.

Az a jövőendő élet, amelyről a bölcselek beszélnek, csak természeti, hasonló az angyalok természeti életéhez. Az az örökélet, amelyről az evangélium szól, szükségképpen természetfölötti, nemcsak a mi számunkra, hanem az angyalok számára is; nemcsak emberfeletti, hanem angyalfeletti is, mert **sajátlagosan isteni.** Olyan, mint az a közvetlen Isten-látás, amellyel Isten Önmagát látja, mint az a szeretet, amellyel Önmagát szereti. Ezért mondhatja Urunk: **„Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok tökéletes”,** mert benső életében részesedtünk.

Az ószövetség csak olyan jelképekben beszélt az örökéletéről, mint az ígéretföldjének szimbóluma. Az újszövetség, különösen Szent János evangéliuma állandóan szól róla, s azóta úgyszólván lehetetlen úgy befejezni egy prédikációt, hogy ne jelezzük az örök boldogságot, amelyre hivatva vagyunk, mint örökéletet.

Sőt, ha kutatjuk az evangéliumban, mi is a kegyelmi élet, különösen Szent Jánosnál, azt a felelet kapjuk: a megkezdett örök élet.

Urunk hatszor is mondja, a negyedik evangéliumban: **Aki hisz bennem, örök élete van** (Jn. 3,36; 5,24. 39; 6,40. 47. 55.) Nemcsak lesz, ha kitart a jóban, hanem bizonyos értelemben már most van. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örökélete van és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn. 6,55.) Mit jelentenek e szavak? Urunk később megmagyarázza. (Jn. 8,51-53.) **„Bizony, bizony mondom nektek, aki megtartja az én szavamat, sohasem lát halált.”** A zsidók elámulva felelik: „Látjuk most, hogy ördögöd van: Ábrahám meghalt, a próféták is és te azt mondod: aki megtartja szavamat, nem ízlel halált mindörökké! ... Minek tartod magadat?” Akkor mondotta nekik Jézus: Mielőtt Ábrahám lenne, én vagyok” (U. o. 58.)

Mit akar Urunk megértetni velünk, mikor többször is hangoztatja: „Aki bennem hisz, örökélete van” – ez annyit jelent: Aki bennem hisz, élő, charitással egyesült hittel, Istent és embert szerető hittel, abban ott lappang a megkezdett örökélet. Más szavakkal: Aki bennem hisz, **abban ott a természetfölötti élet csírája, amely alapjában véve azonos az örökélettel.**

A lelki haladás csakis akkor törekedhetik az örökkévalóság élete felé, ha feltételezi bennünk annak az örökéletnek csíráját. Minden csíra egytermészetű a kifejlendő étellel. A természeti rendben is így van: a makkban rejlő csirából sohasem fejlődne tölgy, ha nem volna benne ugyanaz a természet, ha nem bújnék meg benne ugyanaz az élet. A kisgyermek sohasem serdülhetne emberré, ha nem volna értelmes lelke, ha nem szunnyadna benne az értelem. S így a földön élő keresztény sem lehetne az ég boldog lakójává, ha nem nyert volna isteni életet a keresztségben.

A makkban rejlő csíra természetét csak akkor ismerhetjük meg, ha tudomásunk van kifejlett alakjáról a tölgyben. Éppen így a kegyelmi élet mivoltát is csak akkor ismerhetjük meg, ha végső kifejlődésében, az örök dicsőségben tekintjük. **„A kegyelem a glória magva.”** – mondja a szenthagyomány. (Gratia semen gloriae

A gratia és a glória, a kegyelem és a mennyei dicsőség ugyanaz a természetfölötti élet, ugyanaz a charitas, két különbséggel. Az egyik különbség: ez élet folyamán nem a látás világosságában, hanem a hit homályában ismerjük meg Istent. (Igaz, hogy így is természetfeletti és csalhatatlan módon.) A másik különbség: bár reméljük, hogy valamikor elveszíthetetlenül fogjuk birtokolni, mégis elveszíthetjük saját hibánkból, míg e földön élünk.

A hit és a remény területén merül tehát fel e két különbség, de mégis egy és ugyanaz az élet, ugyanaz a megszentelő kegyelem és charitas van jelen mindkét esetben. Megmondja ezt Urunk a szamariai nőnek: „Ha tudnád az Isten ajándékát, te kérnél tőlem inni... aki iszik ama vízből, amelyet én adok neki, nem fog szomjúhozni mindörökké; **hanem a víz amelyet én adok neki, őbenne az örökéletre szökellő víz lesz.**” (Ján. 4,10 – 14.) A templomban, a sátoros ünnep utolsó napján, szintén hangosan mondta Jézus, nem választott lelkeknek, hanem mindenkinek: „**Aki szomjazik, jöjjön énhozzám és igyék. Aki hisz énbenem, élővizek forrásai erednek majd belőle.**” (Ján. 7,37.) Ezt a Lélekről mondotta, melyet veendőik valának az őbenne hívők, teszi hozzá Szent János. A Szentlelket fons vivus, fons vitae, élő vizek forrásának nevezi a hagyomány.

Jézus ezt is mondja: „**Ha valaki szeret engem** (a pusztá hit nem elég), megtartja szavamat és Atyám is szereti őt, és **eljövünk és hajlékot készítünk nála.**” (Ján. 14,23.) Ki fog eljönni? Nemcsak a kegyelem teremtet adománya, hanem maguk az isteni Személyek: „Atyám és én”, és a megígért Szentlélek is. Tehát már itt, a hitnek homályában, a Szentháromság lakik bennünk, már-már úgy, amint a mennyei szentek lelkében lakik, mikor színről-színre látják őt. „Aki a szeretetben marad, istenben marad, és Isten őbenne.” (I.Jn. 4,16.)

Ez a természetfölötti benső élet sokkal magasabb rendű valami a csodánál. Az utóbbi csak érzékelhető jele Isten ígéjének vagy szolgái

szentségének. A halott-támasztás, természetfölötti módon visszaadja az életet a holttestnek. De ez úgy szólván semmi ahhoz képest, amikor feltámad egy lélek, feltámad a bűn lelki halálából és a kegyelem lényegesen természetfölötti életét nyeri el.

A hit félhomályában ez már valóban a megkezdett örökélet.

Ezért mondja Urunk: „Isten országa nem jó el szembetűnő módon. Nem fogják mondani: itt van, vagy ott van, mert íme **az Isten országa bennetek vagyon.**” (Lk. 17,20.) Bennetek van, a lelkekben rejlik, mint a mustármag, mint a kovász, amely az egész lisztet megkeleti, mint a földbe rejtett kincs, mint a forrás, amelyből kiapadhatatlan élő víz csörgedez.

S ezért mondja Szent János első levelében: „**Tudjuk, hogy a halálból átvitettünk az életre, mert szeretjük testvéreinket.**” (II.Ján. 3,14.) „Írok nektek, hogy tudjátok, hogy **örök életetek vagyon**, kik hisztek az Isten Fia nevében.” (I.Ján. 5,13.) „Ez az örökélet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz istent, és akit küldöttél, Krisztus Jézust.” (Ján. 17,3.)

Aquinói Szent tamás ezt az igazságot fejezi ki, mikor így ír: „**Gratia nihil aliud est quam quaedam inchoatio gloriae in nobis.**” (II. II. q. 24, a. 3 ad 2.): „a kegyelem nem más, mint az örök dicsőség kikezdése bennünk.”

Hasonló képpen Bossuet: „Az örökélet megkezdődik, mikor megismerjük Istent a hit által és beteljesedik, mikor szemtől-szembe látjuk. Jézus Krisztus adja nekünk mindkettőt, mert ő érdemelte ki és titokzatos teste minden tagjában ő ennek az életnek az eszközlője.” (Méd. sur I'Év. II. 37. In Jn. 17,3.)

A liturgia pedig így: **Tuis enim fidelibus, Domine, vita mutator, non tollitur**, - Uram, a te híveidnek az élete nem szűnik meg, hanem átalakul.” (Gyászmise prefációja.)

AZ IGAZI MEGTÉRÉS ÉRTÉKE

Látnivaló, mily nagyszerű valami a megtérés. Hiszen a **halálos bűn**, a szétszóródás, az Istennel való közömbösség állapotából a **kegyelem** állapotába helyez át. Nyomában a lélek jobban szereti Istent, mint önmagát vagy bármit a világon, - legalább is többre becsüli istent mindennél, ha szeretete még nem is a legodaadóbb és a legönzетlenebb.

Az előbbi állapot a lelki halálnak állapota. Benne az ember többé vagy kevésbé tudatosan, de mindent önmagára vonatkoztatott, önmagát tette meg a mindenség középpontjává. Így azután mindennek a rabja lett, lenyűgözték a szenvedélyei, a világiasság és gonoszság szelleme.

Az utóbbi állapot az életnek az állapota. Kezdünk komolyan felülemelkedni önmagunkon, s mindent Istenre vonatkoztatni, sőt önmagunknál jobban kezdjük szeretni. Belépünk az ő országába, a ráhallgató lélek Vele uralkodni kezd szenvedélyein, a világiasság és gonoszság szellemén.

Értjük már, miért írja Szent Tamás: „**Bonum gratiae unius (hominis) majus est, quam bonum naturae totius universi**” (I. II. q. 113, a. 9 ad 2.) : a megszentelő kegyelem legeslegkisebb foka, mondjuk például egy újonnan keresztelt gyermek lelkében, többet ér, mint az egész világ minden természetes értéke. Ez a kegyelem önmagában többet ér, mint minden teremtettség természet együttvéve. Még az angyalok természetét is meghaladja. Mert megváltásra ugyan nem szorultak az angyalok, de a kegyelem ingyenes adományára szükségük volt, hogy természetfeletti hivatottságuknak megfelelhessenek. Szent Ágoston szerint, mikor Isten az angyalokat megteremtette, kegyelemmel is megajándékozta: „Simul in eis condens naturam et largiens gratiam.” (De Civ. Dei, XII, 9.), és azt tartja, hogy a bűnös lélek megtisztítása nagyobb mű, mint ég és föld teremtése (In Jn. tr. 92, in 14,12.), sőt, mint az angyalok teremtése.

Szent Tamás még ezt is hozzáteszi: „A bűnös megigazulása aránylag értékesebb, mint az igaz megdicsőülése, mert a kegyelem ajándéka jobban meghaladja a bűnösnek büntetésre méltó állapotát, mint ahogy a megdicsőülés adománya az ezt megérdemlő igaznak állapotát.” (I. II. q. 113, a. 9.) Az emberi, vagy akár a legmagasabb angyali természet és a kegyelem között nagyobb a távolság, mint a kegyelem és a megdicsőülés között. Még a legmagasabb rangú teremtményi természet sem hordozza magában a kegyelem csíráját, míg a kegyelem maga már a megdicsőülés csírája, semen gloriae.

Mikor a gyóntatószékben egy bűnös feloldozást nyer, ez aránylag nagyobb esemény, mint mikor egy igaz lélek a mennybe lép.

Ennek az igazságnak ad kifejezést Pascal a Pensées egyik passzusában, amely e pontban Szent Ágoston és Szent Tamás tanítását foglalja össze: „Végtelen úr van a test és a szellem között. S ez az úr jelzése annak a végtelenül végtelenebb úrnek, amely a szellemek rendje között van – mert az utóbbi természetfeletti... Minden anyagi test, az égboltozat, a csillagok, a föld és birodalmai nem érnek annyit, mint a legparányibb szellem; mert ez ismeri mindazokat és önmagát, azok pedig semmit sem ismernek. Minden anyagi test és minden szellem és a szellem minden műve együtt nem ér annyit, mint a charitas legpirinyóbb rezdülése, mert ez végtelenül magasabb rendbe tartozik. – Minden anyagi testből együttvéve nem lehet kinyomni egy incifinci kis gondolatot: lehetetlen, mert a gondolat magasabbrendű. Minden anyagi testből és minden szellemből együtt nem lehetne kisajtolni a charitas egy parányi kis rezdülését: lehetetlen, mert a charitas magasabb rendű, természetfeletti.” (Ed. Havet, 269.)

Látjuk már, mekkorát tévedett Luther a megigazulás kérdésében, mikor nem a lelkünkbe árasztott kegyelem és charitas bűnmegbocsátó beáramlásából, hanem jócselekedetek és szeretet nélkül a Krisztusban való puszta hitből magyarázta, vagy pedig Krisztus érdemeinek külsőleges betudásából indokolta. Ez a betudás csak eltakarná a bűnt, de meg nem szüntetné, s így a bűnöst a szenny és romlás közepette hagyná. Így nem

újulna meg az akarat Istennek s a lelkeknek természetfeletti szeretetében. – A Krisztus érdemeibe vetett hit s az ő igaz voltának külsőleges betudása nem lenne elégséges arra, hogy a bűnös igazán megigazuljon, megtérjen. Meg kell hogy tartsa a parancsolatokat is, különösen a két főparancsolatot is. „Ha valaki engem szeret, az én beszédemet megtartja, és Atyám is szereti őt és hozzája megyünk és lakóhelyet szerzünk nála.” (Jn. 14,23.) „Aki a szeretetben marad, istenben marad, és Isten őbenne.” (I Jn. 4,16.)

E ponton messze meghaladtuk a természetes erkölcsöt, sőt emez sem teljesedhet ki a kegyelem nélkül. Kell már ez a bukott embernek, hogy hatályosan és önmagánál jobban szeresse a Legfőbb Jót, teremő Istenünket. Hiszen értelmünk magától is belátja, hogy **Teremtőnk** szeretnünk kell, de bukott állapotunkban akaratunk nem képes rá s még kevésbé képes pusztán természete erejével Istent, mint a **Kegyelem Szerzőjét**, szeretni. Mert ez az utóbbi szeretet lényegileg természetfeletti, még az angyalok számára is éppen úgy, mint a mi számunkra. – Látjuk már, mily magaslatra vitt minket a keresztség, mikor a természetfeletti rendbe emelt, s épp ezért milyennek kell lennie lelakiségünknek.

Ez a megkezdett örökélet **természetfeletti szervezeten** épül. E szervezetnek égbejutásunkig fejlődni kell. Ennek az örökkévalóságra szánt szervezetnek legmélyebb gyökere a lélek mélyébe ágyazott **megszentelő kegyelem**. Örökkévalóságra szánt szervezet, mondtuk, mert csak a halálos bűnnek gyökeres rendellenessége, anomáliája pusztíthatja el. (S. Th. I. II. q. 87, a. 3.) A megszentelő kegyelemből, a megdicsőülés e csírájából erednek a lélekbeárasztott erények, elsősorban az **istenies erények**. Közöttük a legelőkelőbb a charitas, a szeretet örökkévalóságra van szánva, mint a megszentelő kegyelem. „A szeretet sohasem szűnik meg.” Így Szent Pál. „Marad ez a három, a hit, remény, szeretet, ezek közül a legnagyobb a szeretet.” 8I Kor. 13,8. 14.) Mindig, örökké megmarad, mikor a hit átmegy a látásba, s remény helyét elfoglalja a világosan megismert Isten elveszíthetetlen birtoklása.

A lelkiesség szervezetét a beárasztott erkölcsi erények teszik teljessé. Az istenies erények a végső célra vonatkoznak, ezek meg az eszközökre. Csodálatosan összedolgozott funkciók ezek, végtelenül magasabb rendűek testi szervezetünk funkcióinál. A főbbek: okosság, igazságosság, erősség, mértékletesség, alázatosság, szelídség, türelem, nagylelkűség, stb.

Az erények a homályból néző hit és az okosság vezetése alatt még nagyon is emberi módon működnek. Az ebből eredő hiányt a **Szentlélek hét ajándéka pótolja**. Olyanak ezek, mint a vitorlák a hajón: arra képesítenek, hogy tanulékonyan és hamar engedjünk Isten fensőbb sugallatainak. Így már nem emberies, hanem isteni módon cselekedhetünk, azzal a lendülettel, amely szükséges, hogy Isten útjain fussunk s ne rettenjünk meg az akadályok előtt.

A megszentelő kegyelemmel és charitással együtt nőnek mindezek a belénk árasztott erények és ajándékok, olyasféléképpen, ahogyan kezünk öt ujja egyszerre növekszik, ahogy testünk szervei egyszerre fejlődnek. (S. Th. I. II.q. 66, a. 2.) Így hát **akiben elmélyült a charitas, abban a bölcsesség adománya is megfelelő mértékben él**, vagy kimondottan szemlélődő formában, vagy valamely gyakorlatibb, közvetlenül a tevékenységre rendelt alakjában. Páli szent Vince bölcsessége nem mindenestül azonos Szent Ágoston bölcsességével, de mindkettő természetfeletti adomány.

Különböző, változatos alakulásban, de egy időben fejlődik ki a lelkiesség egész szervezete. Minthogy pedig a **hittitkok fölött való természetfölötti szemlélődés** a Szentlélek ajándékainak a műve, s a **szemlélődés előrehangol a boldogító Isten-látásra**, bizonyára a szentség normális útjához tartozik.

Hogy jobban lássuk a megkezdett örökélet értékét, sejtjük meg, mi lesz mennyei kifejlésében. Mennyire meg fogja haladni azt a boldogságot, amelyre a puszta természeti állapotban eljuthattunk volna.

Ha szellemi és hallhatatlan lélekkel, de kegyelem nélkül, tehát a puszta természet állapotában teremtetett volna minket isten, akkor is vágyódott volna értelmünk az igaz, akaratunk a jó után. Az lett volna életünk célja, hogy Istent, a Legfőbb Jót, Teremtőnket megismerjük és mindenekfelett szeressük. S bár biztosabban és tévedéstől mentesebben ismertük volna meg, de mégis csak olyasféleképpen, mint a nagy pogány bölcselők, a teremtményekben megnyilatkozó tökéletességeinek visszfényénél. Isten számunkra az Első Ok s mindent rendező Fő Bölcsesség lett volna.

Az alárendeltnek a feljebbvaló iránt táplált érzésével szerettük volna természetünk Alkotóját. Nem lett volna ez barátság, hanem inkább csodálat, nagyrabecsülés és hála vegyüléke. Nem lett volna meg benne az az édes és gyermekded melegség, amelyet Isten gyermekei Vele szemben éreznek. Szolgák lettünk volna, nem gyermekek.

Ez a mi természeti célunk már magasrendű. Ha elértük, nem unnánk: ahogy nem unja szemünk az égboltozat kékjét. Azonkívül ez a szellemi cél mindenki s mindenegyed számára elérhető lett volna, nem úgy, mint az anyagi javak birtoklása, amely körül irigység, széthúzás támad a felosztás szükségéből.

De Istennek ez az elvont és következtetett megismerése sok mindent homályban hagyott volna. így azt a kérdést, hogy férhetnek meg egymással az isteni tulajdonságok. Elsoroltuk, előszámláltuk volna a végtelen tökéletességeket, de soha meg nem értettük volna, hogyan férhet össze az isteni jósággal az, hogy gyakran szinte észbontó gonoszságot is eltűr, hogyan férhet össze a végtelen irgalom s a végtelen igazságosság.

S e természeti boldogságban is ajkunkra tolulhatott volna a vágy: Ó bárcsak közvetlenül **láthatnám** a minden jószág és igazság ősforrását, istent, úgy, ahogyan Ő látja Önmagát!

Az isteni kinyilatkoztatás tudomásunkra hozta azt, amit a leghatalmasabb elme, amit az angyalok természeti képességei sem fedhettek volna fel. Arra tanít, hogy végső célunk lényegileg természetfölötti, s ebben áll: **Istent közvetlenül színről-színre látni úgy, amint van, sicuti est.** (I Kor. 13,12. – I Jn. 3,2.) „Isten előre rendelt minket, hogy egyszülött Fiának képmására alakuljunk, hogy ő elsőszülött legyen sok testvér között.” (Róm. 8,29.) „Szem nem látta, fül nem hallotta, sem az ember szívébe nem hatolt, amit Isten készített azoknak, kik őt szeretik.” (I Kor. 2,9.)

Arra vagyunk hivatva, hogy Isten ne csak akár a legtökéletesebb teremtmények tükrében lássuk, hanem közvetlenül, minden teremtmény, sőt minden teremtetett gondolat közvetítése nélkül. Mert még a legeslegtökéletesebb gondolat sem képviselheti a maga teljes valóságában azt, aki maga a Gondolat s végtelen Igazság, aki örökké fennálló tiszta szellemi villámfény, s mérhetetlen szeretet élő lángja.

Arra vagyunk hivatva, hogy lássuk az **Istenséget**, az összegezett és benső egységbe forrt isteni tökéletességek közös forrását. Hogy lássuk, miképpen fakad a leggyengédebb irgalom s a leghajthatatlanabb igazságosság egy azon végtelen odaadó, végtelenül szent Szeretetből, s hogy e Szeretet legszabadabb kényében is hogyan azonosul a tiszta Bölcsességgel. Miképpen nincs benne semmi, ami híjával volna a Bölcsességnek, s nincs semmi a Bölcsességben, ami ne volna Szeretet. Arra vagyunk hivatva, hogy Isten mindenek feletti egyszerűségét szemléljük, feltétlen tisztaságát és szentségét lássuk, az isteni természet végtelen termékenységét három Személybe nyílni, - arra, hogy szemléljük örök születését az Igének, aki „az Atya visszfénye s lényegének mása”, - hogy lássuk a Szentlélek kimondhatatlan lehelését, az Atya és Fiú közös szeretetének e gyümölcsét, mely őket önmagukat teljes kiáradásban

egyesíti. A Jó kiárasztja önmagát, s minél magasabb rendű, annál bensőségebben s bőségesebben ajándékozza magát. (S. Th. C. G. 4,11.)

E látás kimondhatatlan örömet és szeretetet fog bennünk ébreszteni, Istennek oly tiszta és erős szeretetét, hogy az többet semmi meg nem ronthatja, nem kisebbiti.

Ha helyesen akarjuk értékelni a megszentelő kegyelmet és az igazi lelkeséget, akkor a hit és a remény tekintetében fennálló különbségek ellenére az örökélet kezdésének kell tekintenünk. Ez életben Istent csak a hit homályában ismerjük meg, és bár bírásában reménykedünk, még elveszíthetjük. De azért alapjában már ugyanazt az életet éljük, a megszentelő kegyelem és a charitas örökre szólnak.

Ez a keresztény lelkeség alapigazsága. E lelkeség **alázatos**: mindig arra gondol, hogy gyökere a megszentelő kegyelem ingyenes ajándék, hogy a segítő kegyelem szükséges a legcsekélyebb üdvösségre szóló cselekedethez is, a legkisebb lépéshez is az üdvösség útján. És **áldozatos** lelkeség, ahogyan Szent Pál is kívánja: "Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes, ut et vita Jesu manifestetur in corporibus nostris – testünkön mindig hordozván Jézus sanyargatását, hogy Jézus élete is felragyogjon a mi halandó testünkön." (II. Kor. 4,10.) Vagyis mindinkább meg kell halnunk a bűn és a bűn hatásai számára, hogy Isten uralkodjék lelkünk legmélyéig.

De lelkeségünk állandó imádság közepette elsősorban a hit, **remény, szeretet és Istennel való egyesülés** életének kell lennie. Éljen lelkeségünk a három istenies erényből és a Szentlélek kísérő ajándékaiból, a bölcsesség, értelem, tudomány, kegyelet, tanács, erősség és istenfélelem ajándékaiból. Így mindig mélyebben behatolhatunk hitünk titkaiba és mindig bensőségebb örömet találunk bennük. Tehát egész lelkeségünk a szemlélődés felé tör, szemlélődésre Isten benső élete és a megváltói

Megtestesülés felett. Mindig közelebb kapcsolódásra tör Istenhez, mert ez az előjátéka annak az örökké tudatos és szűnhetetlen egyesülésnek, amelyet a beteljesült örökélet jelent.

A LELKISÉG HÁROM SZAKASZA

A kegyelmi életnek és a lelkiesség organizmusának ilyen alakulása mellett nem meglepő, hogy a lelkiesség fejlődését gyakran hasonlították a testi fejlődés három életszakaszához: a gyermekkorhoz, ifjúkorhoz és serdült korhoz. Ezt a hasonlatot Szent Tamás maga veti fel. (II. II. q. 24, a. 9.) Érdekes nyomon követni ezt az analógiát, különös tekintettel a két-két szak közötti átmeneteket.

A közfelfogás szerint a gyermekkor a serdülés koráig, kb. a tizennegyedik életévig tart. E kort kettéosztja az értelmi képesség határozottabb jelentkezése a hetedik életév táján.

A ifjúkor a tizennegyediktől a huszadik életévig tart. A serdült korban még kiemelhető a teljes érettség idejét megelőző periódus, majd harmincöt éves korral kezdődően, az azt követő időszak, s ezután az öregedés.

A szervezet átalakulásával a lelkiélet is változik. A gyermek nem miniatűr emberke, nem is fáradt felnőtt: cselekvésmódjának más jellege van. A gyermek nem gondolkodik precizitással, nem szervez tervszerűen, hanem a képzelet és a kedélyvilág hatása alatt áll. Mikor értelme ébredezni kezd, még nagyon is függő viszonyban marad az érzékektől. „Miről fog tanítani az idén?” – kérdezte a szerzőt egy gyermek. „Az emberről.” „Melyik emberről?” Értelme még nem jutott el az emberről, mint olyanról alkotott általános és elvont fogalomhoz.

Szempontunkból különös figyelmet érdemel az átmenet a gyermekkorból az ifjúkorba, s az ifjúkorból a felnőttkorba.

A gyermekkor végén, a tizennegyedik életév felé a serdülőkorban nemcsak szervezeti, hanem lelki, értelmi és erkölcsi átalakulás is megy végbe. Az ifjú már nem követi képzeletét úgy, mint a gyermek, kezd már tudomást venni az élet valóságairól, kezd valamilyen mesterségre, vagy hivatalra készülni, már nem gyermeki módon ítél családról, társadalomról, vallásról, erkölcsi személyisége, becsületérzése, tiszteletigénye alakulóban van. Vagy pedig rossz értelemben lesz kamasszá, s a romlás útjára lép, „rosszul sikerül”. A gyermekkorból mindenesetre ki kell lépnie, tovább kell fejlődnie, másképp vagy elromlik, vagy visszamarad, abnormis, sőt esetleg törpe lesz. „Aki nem halad, visszaesik.”

Itt azután a hasonlóság a lelkiélet számára is megvilágítja a dolgokat: amint látni fogjuk, az a kezdő, aki nem válik haladóvá, elromlik, vagy megkésett, ellanyhult, lelkileg törpe egyéniséggé lesz. Itt is áll, amit az egyházatyák oly gyakran emlegetnek: „Aki nem halad, visszaesik.”

A hasonlóság tovább is terjed. A serdülőkor válsága fizikailag, erkölcsileg is súlyos lehet. Áll ez egy másik válságról is, az első felszabadulás válságáról, amely a huszadik életév körül jelentkezik az ifjúban. A fizikailag kialakult fiatalembernek most kell a társadalomba beilleszkednie: a katonaságba kerül, hamarosan itt lesz az ideje, hogy megházasodjék, s maga is nevelővé legyen, ha Isten még magasabb hivatást nem adott neki. Sokan nehezen ússzák meg az első szabadságnak ezt a válságát, s a szabadságot összetévesztik a szabadossággal, elhagyják az atyai házat, mint a tékozló fiú. A természet törvénye itt is az, hogy ki kell lépnie az ifjúkorból s felnőttkorba lépni, ez a normális fejlődés útja. ellenkező esetben hamis útra téved az ember, vagy egészen visszamarad, s majd azt mondják róla: vén korára is gyermek maradt.

Az igazi felnőtt nemcsak nagy ifjú; új lelkiülete van, érdeklődik általánosabb kérdések után, amelyek az ifjút még nem érdeklik. Ő megérti a nála fiatalabbakat, de azok nem értik meg őt: bizonyos tárgyakról nem folytathat velük eszmecserét, vagy legalább is csak nagyon felületesen.

A lelkiélet területén valami nagyon hasonló viszonyban vannak egymással a tökéletesek és a haladók. A tökéletesek megértik azokat a lelkiállapotokat, amelyeken maguk is keresztülmentek, de nem kívánhatják, hogy az alattuk állók teljesen megértsék őket.

Különösen egyet akarunk itt kiemelni. Ahogy a gyermeknek felserdülése előtt a pubertás többé vagy kevésbé nyilvánvaló fizikai és lelki **válságán** kell keresztülmennie, úgy válságon kell átmenniük a lelkiélet kezdőinek is, hogy a haladók állapotába jussanak. Ezt a válságot több nagy lelkivezető leírta, így Tauler, különösen pedig Keresztes Szent János az „**érzékek passzív éjszakája**” néven, P. Lallemant S. J. és mások „második megtérés” néven.

És ahogyan az ifjúnak át kell esnie a felszabadulás válságán is, hogy igazán felnőtt legyen, hogy ne éljen vissza szabadságával, mielőtt nincs szülei szeme előtt, - úgy a haladóknak is az egyesülés útjáig egy újabb válságon kell keresztüljutniuk. Ez utóbbit is megemlíti Tauler, leírja Keresztes Szent János a szellem szenvedőleges éjszakája néven, s ezt harmadik megtérésnek, a lélek nagy átalakulásának nevezhetjük.

Ezt a két átmeneti jelenséget, ezt a két válságot Keresztes szent János tárgyalja a legvilágosabban. A fejlődési fokozatok megfelelnek az emberi lélek természetének, de az isteni vetőmag, a megszentelő kegyelem természetének is. A kegyelem mindig jobban áthatja képességeinket és műveinket, míg lelkünk mélye (Tauler szavával: Seelengrund) is megtisztul minden önzéstől és igazán Istené lesz.

Keresztes szent János persze úgy írja le a lelki haladást, amint az különösen a szemlélődőknél, s közülük is a legodaadóbbaknál nyilvánul, hogy így minél hamarabb a teljes isteni Egyesüléshez juthasson. A kegyelmi élet lelki törvényszerűségei itt amaguk teljes fenségében mutatkoznak. Azonban e törvények, némi enyhítéssel, vonatkoznak

mindazokra a lelkekre, akik bár nem jutnak el erre a tökéletességre, de mégis határozottan haladnak előre, s nem esnek vissza.

Éppen arra szeretnénk rámutatni a következőkben, hogy a hagyomány tanítása szerint a kezdők lelkiéletében bizonyos idő múlva második megtérésnek van helye. Hasonlít ez a második megtérés az apostolokéhoz Krisztus Urunk szenvedése végeztével. Mielőtt pedig a tökéleteseknek Istennel egyesült életre jutnának, szükséges a harmadik megtérés, a lélek mélyreható átalakulása, amilyen az apostolokon az első pünkösdkor ment végbe.

A lelkiélet e három szakaszának megkülönböztetése nincs minden jelentőség nélkül. Különösen a lelkivezetésben tűnik ez szembe. Egy-egy öreg lelkiatya, aki már a tökéletesség szakaszába jutott, kitűnő és azonnal felhasználható feleletet tud adni a lélek mélységeire vonatkozó igen kényes és finom kérdésekben, pedig talán csak nagyon keveset olvasta a misztikusokat. Az Evangélium szavaival, a napi evangéliumból vett idézettel tud felvilágosítást adni, oly egyszerűen, mintha talán maga sem sejtene feleletei értékét és mélységét. Míg lehet, hogy másvalaki, ha sokat is olvasta a misztikusokat, csak könyvszagú és mintegy beszajkózott ismeretekkel bír a lelakiség terén.

Kérdésünk életkérdés. Nézzük a hagyományok szemüvegével, s megértjük az egyházatyák kijelentésének értelmét és jelentőségét: „Aki nem halad előre Isten útján, visszaesik.” Megértjük, hogy lelakiságunknak már e földön a boldog isten-látás előjátékának kell lennie. Ismételjük, **lelakiságunk a megkezdett örökélet**, inchoatio vitae aeternae. (S. Th. II. II. q. 24, a. 3 ad 2, I. II. q. 69, a. 2.) „Bizony, bizony mondom nektek, aki hisz bennem, örökélete van, **qui credit is me, habet vitam aeternam**, és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Jn. 6,47-55.)

II.FEJEZET

A MÁSODIK MEGTÉRÉS A MEGVILÁGOSODÁS ÚTJA (VIA ILLUMINATIVA)

Convertimini ad me, ait Dominus, et salvi eritis.
„Térjete meg, mondja az Úr, s megmenekültök.” (Iz. 45,22.)

Láttuk, hogy a kegyelmi élet már e földön is **megkezdett örökélet**, a megdicsőülés csírája, „semen gloriae”, s hogy e földön **három szakasza van a lelkiéletnek**, s ezek hasonlóak a gyermekség, ifjúkor és felnőttkor szakaszaihoz. Említettük, hogy mint a ygermekkorból az ifjúkorba, s az ifjúkorból a felnőttkorba az átmenetet válság szokta kísérni, úgy két hasonló válság jelentkezik a lelkiéletben is. egyik jelzi, hogy a haladók a megvilágosodás útjára lépnek, a másik a tökéletesek egyesülési útjára vezet.

Az első válságot második megtérésnek is szokás nevezni. Most erről lesz szó.

Különösen ádvent és nagyböjt idején a liturgia többször is felhívja figyelmünket a megtérés szükségességére. Szól ez azoknak is, akik már keresztényi életet élnek, de még tökéletlenül.

A lelki írók is sokszor említik a második megtérést. Különösen akkor van erre szükség, ha valaki komolyan törődött ugyan már üdvösségével és igyekezett Isten útjain járni, de gyarlósága folytán lanyhaságba esett. Hasonló ez a lélek a beoltott, nemesített növényhez, amely újra vadhajtasokat ereget, s ezek elnyomással fenyegetik a nemes ágat. Különösen Boldog Suso Henrik és Tauler hangoztatják e második megtérés szükségességét: tapasztalatból beszélnek. Keresztes Szent János is rámutat, hogy a megvilágosítás útjára az érzékek szenvedőleges tisztulásán át lehet jutni, s e tisztulás második megtérésnek nevezhető, - az egyesülés útjára pedig a szellem szenvedőleges tisztulásán át, amely az

egész lélek legbensőbb mivoltának még erőteljesebb Istenhezterése. P. Lallemand jezsuita is így ír (Doctrine Spirituelle, II. sect. II. c. 6. a. 2.): „a szentéletű és tökéletes emberek rendszerint két megtérésen mennek keresztül: az elsőben Isten **szolgálatára ajánlják** magukat, másodikban teljesen a **tökéletesség útjára lépnek**. Így történt az apostolokkal is, akiket Urunk előbb hívott, azután a Szentlelket adta nekik. Így történt Szent Teréziával, gyóntatójával, P. Alvarezzel és sok mással. Nem minden szerzetes jut el e második megtéréshez, mert nem törekszenek eléggé.”

Ez fontos minden lelkiéletet élő ember számára. Keresztes Szent János előtt erre különösen Sienai Szent Katalin mutatott rá. Dialógusaiban és leveleiben nagy valóságérzéssel és gyakorlatiassággal világítja meg az Egyháznak a különben is hagyományosan elfogadott tanítását.

Az ő nyomán fogunk most e második megtérésről szólni. Miképp ment végbe az apostoloknál, miképpen menjen végbe bennünk: milyen hibák teszik szükségessé, milyen indítókok hozzák létre, milyen gyümölcsöket várhatunk tőle.

AZ APOSTOLOK MÁSODIK MEGTÉRÉSE

Sienai Szent Katalin dialógusának 63. fejezetében beszél az apostolok második megtéréséről.

Első megtérésük akkor ment végbe, mikor az Úr Jézus hívta őket: „Emberek halászaivá teszek.” Követték az Urat, csodálattal hallgatták tanítását, látták csodáit, részt vettek művében. Hárman közülük tanúi lehettek táborhegyi színeváltozásának. Mind jelen voltak az Oltáriszentség alapításakor, mindnyájan papokká szentelődtek és megáldoztak. De amikor eljött a kínszenvedés órája, amelyet Jézus mindannyiszor előre megjövendölt, az apostolok elhagyták Mesterüket. Péter nagyon szeretette, mégis odáig jutott, hogy háromszor megtagadja. Az utolsó vacsora után a mi Urunk megmondotta Péternek (emlékeztet ez Jób könyvének előjátékára): „Simon, Simon, a Sátán megkívánt titeket, hogy

megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy még ne fogyatkozzék a te hited, és te egykoron **megtérvén**, megerősítsd testvéreidet.” – „Uram, mondotta Péter, kész vagyok éretted elszenvedni a börtönt és akár a halált is.” És mondá neki Jézus: „Mondom neked, Péter, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” (Lk. 22,31-34.)

És Péter valóban elbukott s esküvel tagadta Mesterét.

Mikor kezdődött második megtérése? Rögtön hármaskor tagadása után, amint Szent Lukács beszéli (Lk. 22,61.) : „Azonnal, míg ő beszélt, megszólal a kakas. És **megfordulván az Úr Péterre tekintte**. És **megemlékezék Péter** az Úr ígéjéről, amint mondotta vala: hogy mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem. És **kimenvén Péter, keservesen síra**.” Jézus tekintetét kegyelem kísérte, Péter bánata mélységes volt, új élet fakadt belőle.

Péter e második megtérésével kapcsolatban érdemes idézni Szent Tamás gondolatát (III. q. 89, a. 2.) : „A lélek súlyos bűn után is visszakaphatja a kegyelem régi fokát, ha igazán mély és méltó bánata van: sőt, nagyobb fokú kegyelemben is részesülhet, ha bűnbánata még tüzeesebb. Nem kell tehát előlről kezdenie mindent, hanem ott folytathatja útját, ahol elhagyta, mikor elbukott.”

Joggal tehetjük fel, hogy Szent Péter forró bűnbánatában nemcsak visszaszerezte az elveszett kegyelmet, hanem a természetfeletti élet magasabb fokára is lépett. Urunk megengedte bukását, hogy gögjéből kigyógyuljon, alázatos legyen, s többet ne önmagába, hanem Istenbe vezesse bizalmát.

Sienai Szent Katalin (dialógus szerint, 63. fej.)ezeket hallotta az Úrtól: „Péter csendesen meghúzódott és sírt, miután megtagadta Fiamat. Fájdalma még nem volt tökéletes ember bánata, még a mennybemenetel után sem. De mikor Igém embersége szerint is visszatért hozzám, Péter és

a többi tanítvány házukba vonultak, hogy várják a Szentlélek eljövetelét, melyet Igém megígért nekik. Bezárkóztak, mert féltek: nem jutottak még el a tökéletes szeretetig.” Csak pünkösdkor alakultak át igazán.

Azonban Szent Péter és az apostolok még Urunk kínszenvedésének befejezte előtt nyilván a második megtérés kezdetéhez jutottak. S feltámadása után a mi Urunk többször is megjelent előttük, felvilágosította őket, amint az emmauszi tanítványoknak is megadta az írások megtérésének kegyelmét, és Péternek a csodálatos halfogás után megengedte, hogy hármass tagadását hármass szeretetvallással tegye jóvá. Szent János beszámol erről. (21,15.) Jézus így szólt Simon Péterhez: „Simon, Jónás fia szeretsz-e engem inkább ezeknél? Felelé: Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek. Mondá neki Jézus: Legeltesd bárányaimat. Másodízben mondá neki: Simon, Jónás fia szeretsz-e engem? – Igen, Uram, jól tudod, hogy szeretlek. Mondá neki Jézus: Legeltesd bárányaimat. Harmadszor is kérdé: Simon, Jónás fia szeretsz-e engem? Elszomorodék Péter, hogy harmadszor mondá neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged. Mondá neki: Legeltesd juhaimat.” Majd burkoltan tudtára adta vértanúhalálát: „Midőn megöregszel, kiterjeszted kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod.”

A hármass tagadást a hármass szeretetvallás jóvátette. Ez Szent Péter második megtérésének megszilárdítása, s lehet mondani, a kegyelemben való megrögzítése volt még a pünkösdi átalakulás előtt.

Szent Jánosnak is kiváltság jutott osztályrészéül közvetlen az Úr halála előtt. Mint a többi apostol, úgy ő is elhagyta Urunkat, mikor Júdás fegyvereseivel megérkezett. De hatalmas és gyöngéd láthatatlan kegyelemmel az Úr Jézus keresztje tövéhez vonzotta a szeretett tanítványt, s János második megtérése a haldokló Üdvözítő hét utolsó szavának hallatára ment végbe.

MILYEN LEGYEN MÁSODIK MEGTÉRÉSÜNK? MELY BŰNÖK TESZIK SZÜKSÉGESSÉ?

Szent Katalin arra is rámutat dialógusában (60. és 63. fej.), hogy bizonyos értelemben bennünk is meg kell ismétlődnie annak, ami az apostolokban, Krisztus-nevelte mintaképeinkben megtörtént. S ha az apostoloknak szükségük volt a második megtérésre, még inkább szükség van rá minekünk. A Szent különösen a hiúságra hivatkozik, mint amely szükségessé teszi második megtérésünket. A kevésbé tökéletes lelkekben ez a hiba különböző fokokban megmarad. Akkor is, ha a kegyelem állapotában vagyunk. Sok bocsánatos bűnt, szokásos jellemhibát okoz. Igazi lelki tisztulásra van szükség ellene. Még azok számára is, akik bizonyos értelemben jelen voltak a Tábor-hegyen, akik gyakran részesedtek az eucharisztikus lakomában, mint az apostolok az utolsó vacsorában.

Dialógus 60. fejezetében írja le Sienai Szent Katalin ezt a hiúságot, ahol a **tökéletlenek szolgai szeretetéről** ír. Ezek sokszor észre sem veszik, hogy csak érdekből szolgálják Istent, anyagi vagy szellemi örömeikért. S ha ezekben nincs részük, a részvét könnyeit sírják – önmaguk felett.

Különös, de gyakori nálunk ez a furcsaság: a maga módján őszinte Isten – szeretet, amellyel rendetlen önszeretet keveredik. Igaz, többre tartjuk Istent önmagunknál, e nélkül nem is lehetnénk a kegyelem állapotában, de mégis eléggé fegyelmezetlen módon szeretjük önmagunkat. Nem értük el a szentségnek azt a fokát, hogy önmagunkat Istenben és Istenért szeressük. A léleknek ez az állapota sem fehér, sem fekete. Szürkeség ez, de közelebb a fehérhez, mint a feketéhez. Emelkedünk, de még hajlamosak vagyunk a süllyedésre is.

A Dialógus 6. fejezetében olvassuk e szavakat (az Úr Jézus beszél): „Bizalmas szolgálaim között vannak olyanok, akik hűséggel, szolgai rettegés nélkül szolgálnak. Nemcsak a büntetéstől való félelemből, hanem

szeretetből ragaszkodnak hozzám. (Így Szent Péter Urunk kínszenvedése előtt.) De azért ez a szeretet **nem tökéletes, mert saját hasznukat, megnyugvásukat, örömeiket keresik bennem.** Ugyanez a hibája a felebaráti szeretetüknek is. S tudod, mi mutatja szeretetünk tökéletességét? **Mihelyt vigasztalásomnak híjával vannak, a szeretet nem elég számukra, nem tartja magát többet.** Lankad, s gyakran mindinkább kihűl, mikor megfosztom őket a vigasztalástól, küzdelmet és ellentmondást küldök útjukba, hogy gyakoroljam őket az erényben és kiragadjam őket tökéletlenségükből. Pedig én azért járok így el, hogy **önismeretre tanítsam őket,** hogy lássák mennyire semmik maguktól, s mennyire **nem önmaguk erejéből bírják a kegyelmet.** A bajok célja, hogy hozzám vezessék őket, hogy engem ismerjenek el jótevőjüknek, s igaz alázattal ragaszkodjanak Hozzám...”

„Még ha szeretnének is tökéletesek lenni, **lehetetlen vissza nem esniük, ha nem ismerik el tökéletlenségüket.**” Gyakran mondják az egyházatyák is: „Aki nem halad előre Isten útján, az visszaesik.” A gyermek is, ha nem növekszik, nem marad gyermek, hanem törpévé lesz. Az a kezdő, aki nem lép idején a haladók útjára, nem marad kezdő, hanem megkésett, a fejlődésben visszamaradt egyéniséggé lesz. Sajnos úgy látszik, a legtöbb lélek nem a kezdők, haladók és tökéletesek három csoportjának egyikébe tartozik, hanem a visszamaradtakéba. – Mi magunk hol tartunk? – Ez legtöbbször titok marad magunk előtt is, s fölösleges kíváncsiság volna azon töprengeni, felfelé vivő út melyik pontjára értünk; de arra vigyázzunk, hogy el ne tévesszük az utat, s ne tartsunk újra a völgy felé.

Meg kell tehát haladnunk a gyakran öntudatlanul is szolgainak maradt szeretetet. Az idézett fejezetben olvassuk: „Szent Péter a kevésbé tökéletes szeretettel szerette a jóságos és szelíd Jézust, az én egyszülött Fiamat, mikor (a Tábor-hegyen) annyira élvezte barátságát. De mikor eljött a megpróbáltatás órája, cserben hagyta őt minden bátorsága. Nemcsak hogy szenvedésben nem mert részt venni, hanem mihelyt veszély

fenyegette, a legszolgaibb félelem vett erőt hűségén s esküdve tagadta, hogy valaha is ismerte volna.”

Dialógusának 63. fejezetében Sienai Szent Katalin megtanít, mit kell tennie a léleknek, ha szeretete még csak a szolgai fokot érte el. Azt, amit Szent Péter tett tagadása után. Nem ritka eset, hogy az isteni Gondviselés ilyenkor valami nyilvánvaló hibába enged zuhanni, hogy megalázkodjunk és magunkba szálljunk.

„Ilyenkor folytatja az Úr, mikor a lélek megismerte vétke súlyosságát s azt elhagyta, előbb a büntetéstől való félelmében zokog, majd felemelkedik irgalmasságomhoz, amelynél megnyugvást találhat. De még mindig **tökéletlenségben** leledzik, s hogy **tökéletesítsem, visszavonulok tőle**, nem a kegyelmet, hanem **az érezhető vigasztalást illetőleg...** Nem kegyelmemet vonom meg tőle, csak az a fölött érzett örömet... s így megtanítom rá, hogy engem keressen csak igazán... önzetlenül, élő hittel, magamagát megvetve.” Szent Péter hármas tagadását hármas tiszta, erős szeretetvallással tette jóvá: így kell tennie a megvilágosított léleknek is.

Keresztes Szent János Tauler nyomán így írja le e második megtérés három jelét: „Az ember nem talál örömet és vigasztalást sem az istenes, sem a teremtetett dolgokban... Csak aggódva és fájdalmas érzéssel tud Istenre gondolni, mert attól fél, hogy nem szolgálja eléggé... Nem képes többé a képzelet segítségével elmélkedni, mert Isten már nem közli magát vele úgy, mint azelőtt, a képzelet és okoskodás útján, hanem szellemibb módon, tiszta szemlélődésben.” (A sötét éjszaka, I. 9.)

Keresztes Szent János szerint „a haladók így lépnek rá a megvilágítás útjára, melyen Isten a beárasztott szemlélődés révén táplálja és erősíti a lelket.” (U.o. I. 14.)

Sienai Szent Katalin nem ad ennyire pontos leírást, hanem ez állapotnak inkább csak egy jelére mutat rá határozottan: s ez a **nyomorúságunknak**, s mélyreható **tökéletlenségünknek tudatos ismerete**. Ez ismeret nem egészen a külső tapasztalatból származik. Ezt Urunk ajándékozza, mint amikor Péterre tekintett a tagadás után. Akkor Péter lelkébe a kegyelem fénysugara szállt, feleszmélt, kiment és keservesen sírt. (Lk. 22,61.)

A Dialógus idézett fejezetének a végén van az Úrnak egy mondása, amelyet Keresztes Szent János részletesen kifejt az érzékek éjszakájának tárgyalásánál: „A tökéletlen lélekből visszahúzódok, hogy **lássa és érezze bűnös voltát**. Mikor a vigasztalás híját érzi, súlyos fájdalom nehezedik rá; **gyengének, bizonytalannak, bátortalannak** érzi magát (elmúlt fennhéjázása, mint Szent Péteré), s most meglátja saját **rendetlen hiúságát és önösségét**. Megismeri önmagát, önmaga fölé emelkedik, s többet e rossz hajlamok nem kerülhetik el a lelkiismeret ítélőszékét, korholását és büntetését. Szent haragra ébred önmagával szemben, kitépi gyökerestül önmagából a hiúságot, amely cselekedeteit megrontja, s most már igazán és teljesen az isteni szeretetnek él.

A Szent arra is figyelmeztet, mily nagy veszélyek várnak a lélekre, ha csak a szolgai szeretettől vezetteti magát. E lelkek **az Atyához akarnak jutni, de nem a keresztre feszített Fiú által, s botránkoznak a keresztfölött**, amely üdvösségükre adatott.

MILYEN INDÍTÓOKOKRA TÁMASZKODJÉK MÁSODIK MEGTÉRÉSÜNK, S MILYEN GYÜMÖLCSÖKET HOZZON?

A legfőbb indítóok a főparancs legyen, amely határt nem ismer. „**Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, egész lelkedből, és minden erődből.**” (Lk. 10,27.) E parancs arra szólít fel, hogy önmagáért szeressük Istent, ne érdekből és személyes előnyökért. Kijelenti, hogy minden erőnkől kell őt szeretnünk, a megpróbáltatásban is. Akkor szerethetjük majd **egész lelkünkéből**, mikor lelkünk felsőbb rétegeiből

kikapcsoltuk az érzelmek hullámvázait, s imádókká lettünk „lélekben és igazságban”. A főparancsnak nincs határa: minden kereszténynek tökéletes szeretetre kell **törekednie** a maga állapota szerint, legyen az házasság, papi rend vagy szerzetesség.

A Dialógus 11. és 47. fejezetében tárgyal erről Sienai Szent Katalin, s arra figyelmeztet, hogy az evangéliumi tanácsok szellemében kell élnünk, hogy a tökéletes Isten- és emberszeretet parancsát megtarthassuk. Vagyis lélekben függetleneknek kell lennünk a földi javaktól, s Szent Pál szava szerint úgy kell őket használnunk, mintha nem használnók.

A második megtérés főindítóokára így mutat rá a 60. fejezetét: „Híveimnek fel kell emelkedniük a szeretet szolgai fokáról, hogy igazi gyermekeimmé váljanak s önző érdek nélkül engedelmeskedjenek nekem. Én minden fáradságot megjutalmazok, s mindenkinek állapota és munkája szerint fizetek. Ha tehát nem hagyják el az imádságot s a többi jócselekedetet, s kitartanak, haladnak az erényben, el fognak jutni a gyermeki szeretetre. S én úgy fogom őket szeretni, mint gyermekeimet, hiszen én a szeretetet mindig szeretettel viszonzom. Ha csak úgy szerettek, mint a béres gazdáját, és is csak gazda módjára foglak benneteket szeretni, megfizetek nektek érdemetek szerint, de nem nyilatkozom meg előttetek. Benső titkaimat csak barátaimnak mutatom meg, mert ők egy velem. A gazda és a szolga nem egyek...

De ha szolgálaim pirulnak tökéletlenségükön, ha kezdik szeretni az erényt, s szent haraggal tépik ki lelkükből a hiúságot s rendetlen önösséget, ha lelkiismeretük ítélőszéke hallgat az értelem szavára, s nem tűri meg a szolgai szeretetet s a béreshez illő haszonlesést, hanem a hit után igazodik, akkor biztosítlak erről, oly kedvesek lesznek előttem, hogy szabad bejárásuk nyílik baráti szívemhez. Megnyilatkozom előttük, amint azt ígém kimondotta: **„Aki szeret engem, Atyám is szereti őt, s én kijelentetem magamat neki.”** (Jn. 14,21.) – E szavak azt az Istenismeretet jelzik, amelyet szent sugallatai juttatnak nekünk. Ez a szemlélődésben jut az ember osztályrészéül. A szemlélődés a Szentlélek

ajándékaitól megvilágított hitből származik. E hit telve van szeretettel, behatol az Isten titkaiba és gyönyörködik bennük.

Második megtérésünk újabb indítóoka legyen az Üdvözítő **szent vérének nagy értéke**. Péter ezt nem értette a kínszenvedés előtt, noha hallotta az utolsó vacsorán: „Ez az én vérem, amely értetek kiontatik.” (Lk. 22,20.) Csak a feltámadás után kezdte e szavak értelmét felfogni. A Dialógusban így olvasunk erről: „(Megpróbáltatásunkban) ezt kell megérteniük híveimnek: **nem akarok mást, mint az ő javukat, az ő megszentelésüket, egyszülött Fiam vére által, amelyben lemostam vétkeiket**. E vér tanítsa őket igazságomra: azért teremtettem őket képemre és hasonlatosságomra, hogy örökéletet adjak nekik, s **saját Fiam vérével teremtettem őket újjá**, s fogadtam őket gyermekeimmé.” – Ezt értette meg Szent Péter vétke s az Úr kínszenvedése után: akkor látta csak meg a váltságunkért ontott drága vér, a megváltói vér értékét.

Sejtjük-e a megalázott Péter nagyságát? Nagyobb itt sokkal, mint a Tábor-hegyen, mert érzi saját nyomorát s a Magasságbelinek végtelen jóságát. Mikor az Úr Jézus először jelezte, hogy Jeruzsálembe kell mennie s keresztre feszíttetnie, Péter félrevonta a Mestert, s így szólt: „Távol legyen ez tőled, ennek nem szabad megtörténnie.” A nélkül, hogy észrevette volna, ekkor az üdvösség egész rendje, a Gondviselés terve, sőt a Megtestesülés indítóoka ellen beszélt. Azért felelte Urunk: „Távozz tőlem Sátán, neked csak emberi gondolataid vannak, nem érted Isten dolgait.” Most, vétke és megtérése után a megalázott Péternek van érzéke a kereszttel szemben, sejti a drágalátos vér végtelen értékét.

Értjük már, miért szól Szent Katalin annyit Krisztus véréről, amely a keresztségnek s a többi szentségnek megadja az erejét. Minden szentmise után, melyben a pap égnek emeli a szent vér kelyhét, legyen erősebb, elevenebb a hitünk a szent vér megváltó hatalmában.

Második megtérésünk harmadik indítóoka legyen az üdvösségre váró **lelkek szeretete**. Ez Isten szeretetének biztos jele és következménye: a kettő elválaszthatatlan egymástól. Minden valamirevaló keresztény buzgón szereti a lelkeket, érdekükben minden erény gyakorlására képessé válik. A lelkekért való buzgalom bírta rá Szent Katalint, hogy engesztelő áldozatul ajánlja fel magát a bűnösökért. A Dialógusát összefoglaló utolsó előtti fejezetben olvassuk: „**Arra kértél, hogy irgalmazzak a világnak...** Könyörögtél, hogy mentsem meg az egyház misztikus testét a sötétségtől és üldözéstől, s felajánlottad magadat, hogy kiállod bizonyos szolgálaim gonoszságának büntetését... S én irgalmat ígértem a világnak, megmutattam neked, hogy az irgalom teljesen megvan bennem. Irgalomból s az emberiség iránt táplált kimondhatatlan szeretetből küldtem el ígémet, az egyszülött Fiamat... „

Megígértem és megígérem, hogy híveim nagy türelmével meggyógyítom Jegyesemet; felszólítottalak mindnyájukat, hogy szenvedjetek érte, s értésedre adtam a fájdalmat, amelyet bizonyos szolgálaim gonoszsága nekem okoz... Ugyanakkor ezekkel ellentétben, láthattad azoknak erényességét is, akik úgy élnek, mint az angyalok... Könnyhullatástok, alázatos, szakadatlan imádságotok kedvéért irgalmazok a világnak.”

E második megtérés gyümölcse – Szent Péternél is így volt – **a szemlélődés kezdeti állapota a kereszt nagy hittitkának mindig mélyebb felfogásától kísérve**. Átélt meggyőződés az Üdvözítő értünk ontott vérének végtelen értékéről. Ezzel a kezdődő szemlélődéssel az isteni egyesülésnek új foka kezdődik. Már nem befolyásolják annyira az érzelmek ingadozásai, tisztább, erősebb, állandóbb lett. S ha balsors közepette nem is költözik állandó öröm a szívbe, de legalább is a lélek békéje megszilárdul. Már nemcsak elméleti, elvont és homályos, hanem konkrét, eleven a meggyőződésünk, hogy a világ kormányzatában minden Isten jóságát nyilvánítja ki. Maga a mi Urunk értésünkre adja ezt a

Dialógus végén: „Semmi sem történik isteni gondviselésem tervén kívül. **Amit megengedek, amit küldök nektek, anyagi és lelki szenvedések és vigasztalások alakjában, mind csak a ti javatokra szolgál, hogy megengesztelődjete bennem s Igazságom teljesejék bennetek.**” Szent Pál is erre tanít: „Az Isten szeretőknek minden javukra válik.” (Róm. 8,28.)

Bizonyára ez a meggyőződés szilárdult meg Szent Péter, az apostolok és az emmausi tanítványok lelkében második megtérésük útján, mikor feltámadott urunk lassanként megértette velük a Kereszt titkát: Ó, ti balgatók és késedelmes szívűek annak hívésére, mit a próféták mondtak: **Nem kellett-e Krisztusnak ezeket szenvednie s úgy menni be az ő dicsőségébe?** És kezdvén Mózesel és a prófétákkal, megmagyarázta nekik, amik mondtak felőle az írásokban.” (Lk. 24,25.) A kenyértörésben ismertek rá.

Ami az emmauszi tanítványokkal történt, velünk is meg fog történni, ha hűségesek vagyunk az örökkévalóság útján. Ha ők s az apostolok második megtérésre szorultak, mennyivel inkább mi is. És Isten ez új kegyelmének hatása alatt mi is így fogunk szólni: **„nem de lángolt a szívünk, mikor az úton szólott és kifejtette az Írásokat?”**

Jegyzet:

Így segít minket a hittudomány az evangélium mély értelmének feltárásában; de minél előbbre halad, annál inkább el kell rejtőznie, bizonyos értelemben el kell tűnnie, mint Keresztelő Szent Jánosnak, miután meghirdette az Üdvözítő eljövételét. Segít minket, hogy megtaláljuk a Szentírásban és Szenthagyományban foglalt isteni kinyilatkoztatást, s mikor már megtette ezt a szolgálatot, nincs több szava. Szerepe olyan, mint az állványoké a templomépítésnél: csak mikor elveszik az állványokat, akkor bontakozik ki a székesegyház teljes szépségében. A hittudomány még arra is jó, hogy megmutassa a dogmák értelmi megalapozottságát, felépítésük szilárdságát, s a tételek egymáshoz

való viszonyát, mintegy az építmény arányait. Miután mindezt megsejtette velünk, a hittudomány elhalványul a természetfeletti szemlélődés fényében. Ez utóbbi a Szentlélek ajándékaitól megvilágított hitből ered, szeretetteljes, átható, gyönyörködő hitből.

A hittudománynak és szemlélődésnek e viszonya áll a mi tárgyunkra is, a legnagyobb életkérdésnek, isten benső életének területén.

III. FEJEZET

A HARMADIK MEGTÉRÉS

A TÖKÉLESTESÉK EGYESÜLÉSI ÚTJA (VIA UNITIVA)

Repleti sunt omnes Spiritu Sancto.

Megtelének mindnyájan Szentlélekkel.

(Ap.Csel. 2.4-)

Szó volt már a második megtérésről, amely a lelket a kezdők útjáról a haladókéra, a megvilágosodás útjára vezeti. Több lelkiíró is tanítja, hogy az apostolok (nevezetesen Szent Péter a hármasság tagadás után) az Úr Jézus szenvedésének vége felé mentek át a második megtérésen.

Szent Tamás szerint (In Mt. c. 26.74.) Szent Péter akkor tért meg komolyan és véglegesen, mikor az Úr reá vetette pillantását.

Mikor az Üdvözítő feltámadt és a szent asszonyok jelentették a csodát, Szent Péter és az apostolok mégis késedelmesek voltak a hívésében. Azt gondolták, alaptalan csacsogás az egész. Pedig az Úr Jézus előre megmondotta nekik. (Lk. 24,11.)

Szent Ágoston még valamire rámutat. (In. Jn. tr. 25,3.) Bár késedelmesek voltak az Úr Jézus feltámadását elhinni, de viszont nagyon is várták Izrael országának az ő elképzelésük szerint való visszaállítását. Mikor az Úr Jézus mennybemenetele napján újból megígérte a Szentlelket, megkérdezték: „**Uram, akkor fogod visszaállítani Izrael országát?**” Pedig még sokat kell szenvedniük Isten országáért, s az ország más, sokkal fenségesebb lesz, mint ahogy ők képzelték. (Ap. Csel. 1,16.)

Ezért beszélnek azután a lelkiírók még egy harmadik megtérésről is. Ez az apostolok lelkében pünkösdkor ment végbe. Mi történt akkor velük? És minek kell mibennünk is végbemennie?

* **

Mennybemenetelével az Úr Jézus véglegesen megfosztotta őket érzékelhető jelenlététől. Ezzel készítette őket elő a harmadik megtérésre. El sem gondolhatjuk eléggé, mennyire szenvedtek először. Hiszen az Üdvözítő volt az ő életük – amint Szent Pál mondja: Mihi vivere Christus est. Napról-napra bensőségebb lett vele barátságuk. Így hát most fájdalmas elhagyatottságba estek, Mintha sivatagos vidéken, kínos veszedelemben, a halál árnyékában járnának. S ez annál fájdalmasabb lehetett, mert Urunk sok szenvedést jövendölt meg számukra. Valami halvány fogalmat alkothatunk meg magunknak erről az állapotról. Mint mikor valaki egy Istennel telt papi lélek vezetése alatt buzgó lelkigyakorlatot végzett, s most visszakerül a mindennapi robotba, s attól fél, hogy elveszti mindazt, ami lelkébe gyűlt. Néztek-néztek az apostolok az ég felé: nem tört össze érző szívük úgy, mint a kínszenvedés alkalmából, de mégis megrázta lelküket a teljes elszakadás az Úrtól. Kínszenvedése alatt az Úr Jézus mégis csak jelen volt: de most eltűnt szemük elől, s úgy érezték, teljesen elveszett számukra.

Ebben a lelki homályban készültek elő a pünkösdi kegyelemáradatra.

A SZENTLÉLEK LESZÁLL AZ APOSTOLOKRA

Mindnyájan egy akarattal **kitartottak**
az imádságban az asszonyokkal és
Máriával, Jézus anyjával.
(Ap. Csel. I. 14.)

Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk: (2,1-4.) „Midőn érkezett a pünkösöd (a zsidó pünkösdi ünnep, ötven nappal húsvét után), az apostolok mindnyájan egy akarattal ugyanazon helyen valának. És lőn

hirtelen az égből, mintegy sebesen jövő szélnek zúgása és betölté az egész házat, ahol ülnek vala. És eloszlott nyelvek jelenének meg nekik, mint a tűzláng, mely leszálla mindenkire közülük. **És betelének mindnyájan Szentlélekkel** és kezdenének szólni különböző nyelveken, amint a Szentlélek ad vala szólniok.”

A sebes szélnek zúgása a Szentlélek titokzatos és nagyhatalmú működésének jele volt.

Az apostolok mindegyikére ugyanakkor reá szálló tüzes nyelvek azt jelezték, ami lelkükben végbement.

Nem ritka dolog, hogy valami szembetűnő érzéki tünet előzzön meg valamely nagy kegyelmet: mintegy isteni ébresztő szózat gyanánt.

Itt nagyon világos a jelképeség. A tűz tisztít, világít, melegít: a Szentlélek is mélyen megtisztította, felvilágosította és lánggra gyújtotta az apostolok lelkét. Ez az a mély **szellemi tisztulás**, amelyről Keresztes Szent János és Szent Tamás (a Szentlélek adományairól szóló tanításában) szól. Szent Péter megmagyarázza, hogy most teljeseedett be Joel próféta jövendölése (2,28., Ap. Csel. 2,17.): ama napokban kiárasztom lelkemet szolgálóimra és szolgálóimra és prófétálni fognak, - és lesz, hogy mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog.”

Ott lakott már a Szentlélek az apostolok lelkében, de látható küldetés által (S. Th. I. q. 43, a. 6 ad 1.) azért jött el, hogy növelje bennük a kegyelemnek, az erényeknek és ajándékoknak kincsét. Megvilágosította és megerősítette őket, hogy életük veszedelme árán is bizonyosságot tehessenek az Üdvözítőről a földkerekség határáig. Jelül szolgálnak a tüzes nyelvek, jeléül annak, hogy a Szentlélek az apostolok lelkében **élő szeretetlángot gyújt**.

Akkor beteljesült Urunk szava (Ján. 14,26.): „ **A Szentlélek, kit Atyám nektek el fog küldeni, majd megtanít titeket mindenre és**

eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” Az apostolok ekkor „nyelveken kezdtek szólani, s hirdették **az Úr nagy tetteit – magnalia Dei**” – s az idegenek, „pártusok, médusok, elamiták és akik lakják Mezopotámiát... Kappadociát, Pontust, Ázsiát,... Egyiptomot, rómaiak, krétaiak és arabok, kik Jeruzsálemben voltak álmnélkodának, mert kiki saját nyelvén hallotta őket szólani.” (Ap. Csel. 2,8-12.) Jelöl annak, hogy most már eljött az idő, hirdetni kellett az evangéliumot minden nép hallatára, az Úr Jézus parancsa szerint: **„Elmenvén tanítsatok minden nemzeteket.”** (Mt. 28,19.)

A SZENTLÉLEK HATÁSA ALATT

A Szentlélek megvilágosította és megerősítette az apostolokat. Szentelő befolyása alatt átalakította az első keresztényeket. Az ifjú egyházban felbuzgott a hit.

A Szentlélek **megértette** az apostolokkal a Megváltó vérének értékét, a Megváltás titkát. Ezt az ószövetség meghirdette, az újszövetség megvalósította. Az apostolok e hittitok mélységes szemléletéből hirdették azt a megváltásra váró embereknek. „Az igehirdetésnek a szemlélődés bőségéből kell kicsordulnia.” – mondja Szent Tamás (II. II. q. 118, a. 6.) Ez látszik meg Szent Péter első nagy beszédein s Szent Istvánnak vértanúsága előtt elhangzott szózatán. **„Hatalmas lánggal lobog a te igéd, szereti azt a te szolgád”** – énekli a Zoltáros az ilyen igehirdetésről. (118,140.)

Az apostolok és tanítványok értetlenségükben még a mennybemenetel napján is megkérdezték az isteni Mestert: „Uram eljött-e az idő, hogy visszaállítod Izrael országát?” (Ap. Csel. 1,6.) Jézus így felelt: „Nem a ti dolgotok tudni az időket és alkalmakat, melyeket az Atya önhatalmában rendelt el. Hanem **venni fogjátok a magasból rátok áradó Szentlélek erejét, és bizonysgot tesztek felőlem Jeruzsálemben, egész Judeában és Szamariába és mind a föld végéig.**”

És íme! Péter, aki a kínszenvedés idején remegett egy asszony előtt; aki oly késedelmes volt elhinni az Üdvözítő feltámadását, ugyanez a Péter szól most a zsidókhoz, Istentől nyert tekintélye és biztonsággal: „**A názáreti Jézus, az erők és csodák és jelek által Istentől igazolt férfiú...Istennek elvégzett tanácsa és előretudása szerint kezetekbe adatott, s ti őt keresztre feszítvén, a gonoszok keze által megöltétek. Kit Isten feltámasztott** (amint Dávid megjövendölte) ... **Ezt a Jézust feltámasztotta Isten, aminek mi mindnyájan tanúi vagyunk.** Felmagasztaltatván pedig az Atyának jobbjára, **kiárasztotta íme a Szentlelket, amint látjátok és halljátok...** Teljes bizonyossággal tudja meg tehát Izrael egész háza, hogy **Úrrá is Krisztussá (Felkentté) is tette Isten ezt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.**” (Ap. Csel. 2,22-36.) Péter látja már a megváltói Megtestesülés titkának teljességét: Jézus Krisztus önkéntes áldozat volt, érdeme, kiontott vére végtelen értékű.

A Szentírás így folytatja: „Mikor ezt hallották, megilletődtek szívükben, és mondták Péternek és az apostoloknak: „Mit cselekedjünk, atyánkfiain?” S Péter felelte: „**Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjék meg mindenitek Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára és elnyeritek a Szentlélek ajándékát.**” Így is történt, aznap körülbelül háromezren tértek meg s vették fel a keresztséget.

Nem sok nappal utóbb, miután egy született sántát Jézus nevében meggyógyított, Péter így szólt a templomban: „**Az Élet Szerzőjét megöltétek**, kit az Isten feltámasztott halottaiból, aminek mi mindnyájan tanúi vagyunk... Ez a Jézus, akit ti megfeszítettetek... a kő, amelyet ti, építők félrevetettetek, **de szeglet fejevé** lett. És **nincs másban senkiben üdvösség**, mert nem is adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben nekünk üdvözlününk kellene.” (Ap. Csel. 3,14.-4,11-12.) A pünkösdi kegyelmek között nem a nyelvek adománya és más hasonló csodás tények a legfontosabbak. Legfontosabb az a lelki megvilágosodás, amely feltárja az apostolok előtt a megváltói

Megtestesülés és az Úr kínszenvedése titkának mélységeit. Ezt a titkot Péter nem tudta elviselni, mikor az Úr Jézus először tett említést jövődő keresztjéről. Simon Péter akkor így szólott: „Távol legyen tőled, Uram, ez nem fog veled megtörténni!” S az Úr Jézus akkor így felelt: **„Te nem érted az isten dolgait, neked csak emberi gondolataid vannak.”** (Mt. 16,22-23.) Most Péter már érti Isten dolgait, a megváltói Megtestesülés egész isteni terve előtte áll, szemlélődésének tárgya lett. s nemcsak ő az, aki így megvilágosult, az összes apostol éppen úgy bizonyosságot tesznek róla, a tanítványok is, s különösen az első vértanú, Szent István diakónus. Hiszen ez utóbbi megköveztetése előtt rámutat, mi mindent tett Isten a választott népért Mózes idejétől az Üdvözítőig, rámutat az Üdvösség isteni tervére. (Ap. Csel. 7,1-53.)

Pünkösöd napján az apostolok nemcsak világosságot, hanem erőt is nyertek. **„Venni fogjátok erejét a reátok áradó Szentléleknek”** (Ap. Csel. 1,8.) – ígérte nekik az Úr. Pünkösöd előtt még félénkek voltak, de most már bátrak. S bátrak maradnak a vértanúságig. Pétert és Jánost elfogják, a főtanács elé állítják, ők pedig fennhangon hirdetik, hogy **„nincs másban üdvösség”,** mint Jézus Krisztusban. (Ap. Csel. 4,12.) Másszor is elfogják, megvesszőzik, **„s ők örvendezve mentek el a gyülekezet elől, mert méltókká lettek Jézus nevéért gyalázatot szenvedni.** Egy napon sem szűntek meg a templomban s házankint tanítani és hirdetni, hogy Jézus a Megváltó.” (Ap. Csel. 5,41.) Vérük ontásával tettek tanúbizonyságot. Honnét ez az erő? A Szentlélektől, aki a charitas égő szeretetlángját gyújtotta szívükben.

Ez volt a harmadik megtérésük, lelkük teljes átalakulása. Első megtérésük a Mester szavain csüngő tanítványokká tette őket. A második, Urunk kínszenvedésének vége felé, megsejtette a Kereszt termékenységét, különösen a Feltámadás világában, végül a harmadik e titok mély átélését adta nekik. Most már ebből élnek – a vértanúságig.

Az apostolok átalakulása megnyilvánul a lelkekre tett hatásukban is. Hatalmas lendületbe tudták hozni az első keresztények buzgóságát. Az Apostolok Cselekedeteiből láthatjuk, hogy (2,42-47; 4,32-37 ; 5,1-11.) az ifjú Egyház életén csodálatos szentség ömlött el. **„A hívek sokaságának szíve-lelke egy volt.”**(4,32.) Mindenük közös volt, eladták javaikat, árát az apostolokhoz vitték, akik mindenkinek osztottak belőle szükségleteik szerint. Mindennap összegyűltek imádkozni, az apostolok prédikációját hallgatni s szentmisét ünnepelni. Gyakran lehetett őket közös imádságba merülten látni, s feltűnt a köztük uralkodó szeretet. Hiszen urunk mondotta, **„erről fogják megismerni, hogy tanítványaim vagytok.”**

Bossuet így írja le az első keresztények buzgóságát (II. beszéd pünkösöd napjára): **„a veszedelmekkel szemben szilárdak, testvéreikkel gyöngédek.** Mindenható Lélek vezeti őket, tudja a látszólagos ellentétek kiegyenlítésének titkát. Érző szívet ad nekik, szeretettől lágy szívet – mégis keménységet, mint a vas, hogy helytálljanak minden fenyegetéssel szemben. Megszilárdítja és meg is olvasztja. Állhatatosságban: mint a gyémánt, szilárdak. Testvéri szeretetben: emberi test és vér. Így hat rájuk az égi láng... Isten Fiának apostolai azelőtt vetekedtek az elsőségben; de mióta **a Szentlélek egy szívvé-lelékké tette őket**, többé nem irigykednek, nem viszálykodnak. Ha Péter szól, mintha ők szóltak volna; ha árnyéka beteget gyógyít, mind az egész egyház lelkendezve dicsőíti az Urat.” – Úgy kell egymást tekintenünk, mint egy titokzatos test tagjait. Közös fejünk Krisztus. Nem szabad irigykednünk, gáncsokodnunk egymásra, hanem szent örömben kell gyönyörködnünk felebarátunk jó tulajdonságaiban. Hiszen ezek nekünk is hasznunkra válnak, ahogy a kéznek hasznára válik, ha szem lát és a fül hall.

Így alakította át a Szentlélek az apostolokat és a tanítványokat.

Csak a kezdet-kezdetére küldetett a Szentlélek ajándékaival?

Bizonyára nem. Nemzedéktől-nemzedékig velünk van. megtörhetetlenné teszi az Egyházat. Segítsége nyilvánvaló a kezdeti háromszázados üldözés alatt, majd pedig az eretnekségekkel szemben.

S ezért minden keresztény közösségnek példát kell vennie az Egyház kezdeteitől. Miben?

Hogy egy szív és egy lélek legyünk. **Kerüljük mindazt, ami elválaszt,** s minden nehézség ellenére csüggedetlenül küzdjünk Isten országáért már ezen a világon. Higgyünk határozottan és gyakorlati módon az Egyházban. Az Egyház mindig szent és mindig táplál szenteket.

Továbbá túrjuk az első keresztények példájára türelemmel és szeretettel a szenvedéseket, amelyeket Isten ránk mér. Higgyünk teljes szívünkben a Szentlélekben, mert szünet nélkül ő élteti Egyházát. És higgyünk a szentek közösségében.

Emberi gyöngeségek is keverednek az Egyház egyes tagjainak tevékenységébe. De mégis nagyon szépnek látnók az Egyház arculatát: ha azokban az odaadó lelkekben nézzük, akik leginkább élnek az Egyház életét.

Joggal fájlalunk bizonyos szennyfoltokat. De ne feledjük, lehet sár a magas helyek tövében, csúcsukon mégis tiszta hó ragyog, üde a levegő s csodálatos kilátás emeli a lelket isten felé.

A KERESZTÉNY TÖKÉLETESSÉG LELKI TISZTULÁST KÍVÁN

Cor mundum sre in me Deus

„Tiszta szívet teremts belém, Uram.”

(Zsolt. 50,12.)

A pünkösdi átalakulás volt, amint láttuk, az apostolok harmadik megtérése. Minden keresztény lélek életében ilyesminek kell végbemennie. Akkor lép át a haladók csoportjából a tökéletesekébe. A

szellem gyökeres tisztulására van itt szükség, mondja Keresztes Szent János. Amint szükség volt az érzéki rész tisztulására, hogy a kezdők szakaszából a haladókéba, a megvilágosodás útjára lépjen a lélek. Hit, remény, szeretet, bánat kell az első megtéréshez, amelyben elfordulunk e világtól s Isten útjaira lépünk. Így van a két következő megtérésben is: csak hogy itt már mélyebb hit, remény, szeretet, bánat szükséges. Urunk ugyanott vonja a barázdát: de sokkal mélyebbre.

Mi szükségük van a haladóknak e harmadik megtérésre? Hogyan tisztítja meg Urunk ilyenkor a lelket? Milyen gyümölcsöket hoz a harmadik megtérés?

A SZELLEMI RÉSZ TISZTULÁSA SZÜKSÉGES

Az Isten útján haladóknak is sok tökéletlenségük marad meg. Nagyjából már megtisztultak az érzékiségtől, a lustaságtól, irigységtől, türelmetlenségtől. De a lélekben még ott maradtak **a régi ember szennyeződései. Mint valami rozsda**, amelyet csak intenzív tűz oszlathat szét. Olyan tűz, amilyen az apostolokra szállott pünkösdkor. (Keresztes Szent János: A lélek sötét éjszakája, 2,6.)

Ez a rozsda a lélek legnemesebb képességeibe, **az értelembé és az akaratba is befészkei magát**. Ez a ragaszkodás az énhez, mely megakadályozza a lélek igazi, mély ragaszkodását Istenhez. Ezért azután elszórakozunk imádság közben, érzéketlenek, értetlenek vagyunk Isten dolgaival szemben, s szeretetünknek nincs kiható ereje, lelkünk külsőségesség válik, erősen hatnak rá rokon- és ellenszenvek. Nem ritka az ingerlékenység és szeretetlenség. Sok eléggé előrehaladott lélek túlságosan ragaszkodik **egyéni nézeteihez** a lelkiélet illetőleg. Isten külön sugallatának képzel sok mindent, ami csak képzeletének játéka vagy a gonosz lélek cseltevése. Fennhéjázó, gőgös, hiú lesz, eltér az igaz útról s mást is tévútra visz.

Keresztes Szent János szinte nem győz eleget szólni e tárgyról. (Sötét éjszaka 2,2.) Pedig ő tisztán csak a szigorúan vett benső életben mutatkozó hibákról beszél. Hát még, ha szóba kerülnének a testvéri szeretet ellen elkövetett hibák, az igazságtalanságok felsőbbbséggel, társakkal, alárendeltekkel szemben, Mulasztások állapotbeli kötelességeink terén, jóra való restség?...

A lelkiélet terén fellépő gőggel párosulhat a szellemi gőg, az irigység, a nagyravágyás. A hét főbűn szellemi síkra áthangolva jelentkezik, s itt is nagy károkat okoz.

Ezért van szükség a „nagymosásra”, a lélek szenvedő tisztulására. Új megtérésre, amely a tökéletességre visz.

Keresztes Szent János így ír erről: „Még az érzéki rész éjszakája után is igen alacsony a haladóknak Istennel való érintkezése és lelakiségük színvonala. Szellemük aránya még nem tisztult meg a tégelyben. Gyermekes módon gondolkodnak és beszélnek istenről, s így is éreznek vele szemben. Mert még nem jutottak el a tökéletességre, vagyis az Istennel való egyesülés fokára. Ez egyesülés által lesznek felnőttek: ekkor már nagy tettekre képes a lélek, mert cselekvésének módja már nem emberi, hanem isteni.” (A szellemi rész éjszakája 3.) A harmadik megtérés előtt még azt mondhatjuk Izaiás prófétával, hogy az ilyen lelkek igazságossága olyan, mint egy szennyes rongy. (54,6.) Szükség van még egy utolsó tisztulásra.

ÁTALAKULÁS ÉS TISZTULÁS A HARMADIK MEGTÉRÉSBAN

Először úgy látszik, mintha Isten nem akarná gazdaggá tenni a lelket. Inkább **megfosztja mindenétől**. Értelmét sötétségbe, akaratát szárazságba, sokszor keserűségbe és szorongásba meríti, hogy minden lelki és intellektuális gőgből kigyógyítsa s megmutassa neki egész nyomorúságát. A léleknek ilyenkor: „**a tiszta hit szerint kell haladnia, minden szellemi világosságától megfosztva, mert ez a tiszta hit**

sötét éjszakája gyanánt borul összes szellemi képességeire.” (I. m.2,4.) A hit ugyanis merőben más minden emberi bizonyossághoz képest. Bár az ész mellette szól, a hit mégsem az eszeskedésen alapul. Szent Tamás gyakran mondja: **fides est de non visis**, azt hisszük, amit nem tudunk. Nem lehet ugyanazt ugyanabból a szempontból egyszerre hinni is tudni is; más az, amit hiszünk és más az, amit tudunk. (II.II. q. 1 a. 5.) Most tehát a hit mélységébe kell merülni, vagy magasságába emelkedni. Mint mikor az apostolokat az Úr Jézus mennybemenetelével megfosztotta szent színe látásától; amint megmondotta nekik: **„Hasznosabb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jó hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.”** (Jn. 16,7.) Szent Tamás így magyarázza e szavakat: az apostolok még nagyon is emberi módon ragaszkodtak Krisztus emberségéhez, s nem eléggé lelki módon Istenségéhez. Így pedig **nem fogadhatták be a Szentlelket abban a mértékben, ahogy szükséges volt**, hogy majd helytállhassanak az üldözések között, mikor az Úr Jézus többet nem erősíti őket érzékelhető jelenlétével.

Ebben a tisztulásban is úgy látszik tehát, mintha az Úr a lelket mindenétől meg akarná fosztani, sötétségben és szárazságban hagyni. **„Hűség és bizalom”** – legyen ilyenkor a lélek jelszava. Itt is igaz marad az Úr Jézus szava: **„Aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem az élet világossága lesz őbenne.”** (Jn. 8,12.) Az értelem ajándéka tisztító világosságában fürösztö a lelket, s az kezdi felfogni **Isten mélységeit**. (I Kor. 2,10.)

Az alázatosság és a hármass isteni erény (hit, remény, szeretet) itt megtisztul minden salaktól. A lélek még nem látja isten végtelen tisztaságát és nagyságát, amely minden fogalmunkat meghaladja: de már sejteni kezdi. Megsejti **Jézus szentséges lelkének természetfeletti gazdagságát**, a kegyelem teljességét, amelyben a bölcsességnek és tudománynak minden kincsei megvannak. (Kol. 2,3.) Olyanféleképpen, mint az apostolok pünkösdkor, megsejti a megváltói testbeöltözés hittitkának mélységeit, a kereszten meghalt Krisztus érdemeinek végtelen

értékét, úgy, mint ezekről tanúskodik Szent Péter első beszédeiben s Szent István vértanúsága előtt. Átélt ismeret ez, szinte megtapogatása a természetfeletti világnak, tapasztalati érzék, **új látásmód** a keresztény élet mélységeivel szemben. S ugyanakkor a lélek sokkal jobban átérzi saját nyomorúságát. Mi volt Keresztes Szent Jánosnak, s az ars-i szent plébánosnak legfőbb lelki szenvedése? Az, hogy a papi eszményt oly messze maguk fölött látták tündökölni. S mindig jobban átérezték a hozzájuk forduló, imádságukat, segítségüket kérő lelkek borzasztó ínségét.

Ez a harmadik megtérés vagy tisztulás, a Szentlélek műve, az értelem ajándékának világossága által. Mint a villám fénye az éjszakában, oly világosságot vet a Szentlélek a tisztulásra választott igaz lélek redőibe. Hiszen a megigazult gyakran imádkozta: **„Adj világosságot szememnek, hogy halálos álomba ne merüljek!”** (Zsolt. 12,5.) Istenem, világosítsd meg sötétségemet! (17,29.) „Tiszta szívet teremts bennem, Uram, és lelket újra szálegyeneset! Ne vess el engem a te színed elől, és ne vond meg tőlem a Szentlelket. Add vissza nekem az üdv örömét, és lelkeddel erősíts engemet. S a bűnöst útjaidra tanítom, és megtérnek az istentelenek. Dicsérni fogja szám szentségedet...” (50)

Az úr Jézus szavait szavait ismétli a megtisztult lélek, hogy most már őbenne valósuljanak meg: **„Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a világra, és mit akarok mást, mint hogy égjen.”** (Lk. 12,49.)

Keresztes Szent János szavaival (u. o. 5.) élve: „Ezzel a sötét éjszakával Isten valami sajátos hatást tesz a lélekre, s megtisztítja azt szokásos gyarlóságaitól és tudatlanságától. A szemlélődő ezt beárasztott szemlélődésnek nevezik. Ebben isten a lelket titokzatos módon oktatja a tökéletes szeretetre. A lélek pedig nem szól közbe, sőt, nem is érti, mibven áll ez a beléárasztott szemlélődés.”

Ez a nagy tisztulás, átalakulás többféle alakban jelentkezik. Másképp a kizárólagos szemlélődő életben, mondjuk, Szent Brúnónál – másképp az apostolkodásnak és az irgalmas szeretetnek szentelt lélekben,

például Szent Vincénél. De **alapjában ugyanegy** az, ami történik: az alázatosság és a hit, remény, szeretet, megtisztul minden emberi salaktól. Valódi, természetfeletti indítóokuk mindinkább háttérbe szorít minden másodlagos indítékot. Az alázatosság felfelé halad Szent Anzelm lépcsőjén: „1. Tudni, hogy megvetést érdemlünk. 2. E tudatot elviselni. 3. Bevallani, hogy ez így van. 4. Azt akarni, hogy felebarátunk is így vélekedjék. 5. Nyugodtan túrni, hogy ezt rólunk ki is mondják. 6. Belenyugodni, hogy eszerint is bánjanak velünk. 7. Szeretni, hogy így bánjanak velünk.” Ilyen volt Szent Domonkos alázatossága. Ő szívesen járt az eretnek languedoc-i vidéken, ahol kigúnyolták és bántalmazták. Szent örömet érzett, hogy ezáltal jobban hasonlíthat az értünk megalázott Üdvözítőhöz.

Akkor a három istenies erény valóságos alapja is mindinkább kitűnik. A hité: **a kinyilatkoztatást adó Isten föltétlen igazvolta**. A reményé: **a segítségre örökké kész Irgalom**. A szereteté: **az önmagáért szeretetreméltó Legfőbb Jó**. Ez a három motívum úgy jelenik meg éjszakába borult lelkiéletünk látóhatárán, mint három elsőrendű csillag, amely biztosan vezet utunk célja felé.

Az apostolok az első pünkösdkor nyerték el a harmadik megtérés gyümölcsét: a világosságot és az erőt. Átalakultak, s átalakították igehirdetésükkel az első keresztényeket.

A harmadik megtérés gyümölcse az igaz, mély alázaton kívül: élő, **átható hit**, amely már szinte élvezzi a túlvilág titkait, s az örökélet előízét.

Továbbá **határozott, bízó remény**, az örökké segíteni kész isteni irgalomban. Szent Pál szavaival „remény ellen is remélni kell” itt. (Azaz a látszólag kétségbeejtő helyzetben is.)

Azonban a harmadik megtérés legértékesebb gyümölcse **Istennek tiszta, erős, hatalmas szeretete**. Szeretet, melyet meg nem tántorít ellentmondás és üldözés. Szeretet, mint az apostoloké, akik örvendeztek,

hogy szenvedhetnek Urunkért. E szeretet a tökéletesség égő szomjával jár. Azoké ez, akik „éhezik és szomjúhozzák az Isten igazságát.” Az erősség adománya kíséri, vele legyőz minden akadályt. Tökéletesen megvalósítja a főparancsolatot: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, egész lelkedből és minden erődből.”

Most már mindenestül Istené a lélek. Felsőbb része szinte állandóan a szellem nemesebb életét éli, Istennek lélekben és igazságban imádója. A hit félhomályában az örökélet előjátéka indul. Megvalósul Urunk szava: **„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, és élő vizek forrásai buzognak fel benne.”** Ez az örökéletre szökellő víz, amit az Úr Jézus a szamariai asszonynak hirdetett: „Ha tudnád az isten ajándékát... te kértél volna engem, és én élő vizet adtam volna neked... A víz, melyet én adok, élő vizek forrása lesz számodra az örökéletre.”

FELAJÁNLO IMÁDSÁG A SZENTLÉLEKHEZ

Szentlélek, világosság és szeretet Lelke, neked szentelem értelmemet, szívemet, akaratomat és egész valómat most és mindörökké.

Legyen értelmem mindig fogékony sugallataiddal s a katolikus Anyaszentegyház tanításával szemben, hiszen te vagy annak csálhatatlan Vezére. Szívemben lobogjon állandóan Isten és a felebarát szeretetének tüze; akaratom alkalmazkodjék mindig az isteni akarathoz. legyen egész életem hűséges követése a mi urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus életének és erényeinek. Neki legyen tisztelet és dicsőség mindörökké, egyetemben az Atyával és veled, ó Szentlélek isten. Amen. (300 n. b. X. Pius)

A felajánlás megújítására elegendő az első mondatot elmondani.

IV. FEJEZET

A LELKIÉLET HÁROM SZAKASZÁNAK JELLEMZÉSE

Justum deduxit Dominus per vias rectas

Isten egyenes utakon vezeti az igazlelkűt.

(Bölcs. 10,10.)

A lelkiélet három szakasza megfelel a testi élet három szakaszának: gyermekkor, ifjúkor, felnőttkor. A lelkiéletben éppen úgy, mint a testi életben válságos az átmenet e szakaszok között. Amint láttuk, az apostolok is ilyen válságokon mentek keresztül.

A lelkiélet három szakaszát a kezdők, haladók és tökéletesek szakaszának nevezzük. A következőkben Szent Tamás és Keresztes Szent János elvei alapján röviden jellemezzük a fejlődési stádiumokat. Ki fog tűnni, hogy ezek **szabályos növekedés állomásai**. Megfelel ez a fejlődés a lélek természetének: hiszen a lélek tehetségei részben anyaghoz kötöttek, részben szellemiek – előbb azok tisztulnak meg, majd ezek. Megfelel az erények- és ajándékok-kísérte kegyelem természetének is. E kegyelem mindig magasabbra emeli fe a lelket az alsóbbrendű és felsőbbrendű képességeivel egyetemben. Leggyökerében megtisztítja minden önzéstől és hiúságtól, hogy igazában minden hazugság nélkül Istené legyen. Látni fogjuk, milyen logikai szükségszerűséggel kell ennek bekövetkeznie: az élet logikája ez, amelyet a végső cél ír elő: *Justum deduxit Dominus per vias rectas*: „Egyenes úton vezeti az Úr az igazat.”

A KEZDŐK ÉLETSZAKASZA

A bűn állapotából a kegyelem állapotába lépést nevezzük első megtérésnek. Szempontunkból most egyre megy, vajon ez a keresztség pillanatában, vagy a keresztségi ártatlanság elvesztése esetén, a bűnbánat és feloldozás által történik-e meg. A **megigazulást** a felnőtténél a kegyelem hatása alatt a **hit, remény, szeretet, töredelem** aktusainak

kell kísérniük. Az első megtérés a kegyelem beáradásával és a bűnbocsánattal, mintája, előképe a jövőbeli tisztulásoknak is. Azokban is a hit, remény, szeretet és bánat indulatainak lesz része. Az első megtérést is gyakran többé vagy kevésbé fájdalmas válság előzi meg. Mint a tékozló fiúnak, úgy a léleknek is meg kell válnia e világ szellemétől, hogy az Atyához térhessen. Hittétel (Denz. 176.), hogy az első lépést az Úristen teszi mifelénk. Ő sugalmazza a kezdeti jóindulatunkat, üdvösségünk e kiindulását. Mielőtt lelkünkbe rejtené isteni vetését, a segítő kegyelemmel s megpróbáltatásaival felszántja lelkünk termőföldjét. Később újra fog arra járni, s akkor már mélyebben fog szántani, hogy a még ott lévő gazt mind kiírta. Úgy tesz Isten, mint a szőlőműves. Vissza-visszatér tőkéjéhez, s megszabadítja mindattól, ami akadályozhatná fejlődését.

Ha a lélek nem veszi el a kegyelmet, vagy legalább is megfelelő forró bűnbánattal kel fel botlásai után, akkor az első megtérés után a kezdők tisztulási útján fog haladni.

Mi a kezdők lelkülete? Állapotukat jellemzi, **hányadán állnak a legértékesebb jónak: Isten és saját maguk ismeretének, és Isten szeretetének.** Megtörténik, hogy e kezdők egész kiváló kegyelmeket nyernek Istentől, és egyesek, később nagy szentek, talán már e szakaszon magasabb kegyelmi fokon állnak, mint más haladók – de ezek olyanok, mint a természeti életben a csodagyerekek, végül is csak gyerekek azért.

Az ilyenek tehát **ismerni kezdik önmagukat.** Látják nyomorukat, gyöngeségüket, meg akarnak javulni, ébren vizsgálják lelkiismeretüket.

Kezdiük lassan megismerni Istent. Először csak **az érzékelhető dolgok tükrében,** a természet alkotásain keresztül vagy a példabeszédekből (tékozló fiú, elveszett juh, jó pásztor). Dionysius szóhasználatával élve, ez az egyenes vonalú emelkedés Isten felé. Mint mikor a pacsirta az ég felé emelkedik, „röptében is énekelve.”

A kezdők állapotának megfelelő **Isten – szeretet: a bűntől**, halálos bűntől és szándékos bocsánatos bűntől **való rettegés**, az érzékek és szenvedélyek fékezése, önmegtagadás a szemek, a test kívánságával, s gőggel szemben.

Ha ebben kitartanak, bizonyos **érzelmi örömeket** lelnek az imádságban, a szent dolgokkal való foglalkozásban. Az Úr meghódítja érzelmi világukat, mert egyelőre még ebben élnek leginkább. Érzelmeiket elfordítja a veszedelmes tárgytól és önmagára vonja. A kezdő már teljes **szívéből** szereti az Urat, de még nem egész **lelkéből** és minden erejéből.

A lelki írók az ilyenkor adott örömeket a **tejhez** hasonlítják. Ez a hasonlat Szent Páltól származik, aki így ír korinthusi híveihez: eddig „nem szólhattam nektek, mint lelki embereknek, hanem mint testieknek, mint kisdedeknek a Krisztusban. Tejet adtam innotok, nem kemény ételt, mert még el nem viselhettétek.” (I.Kor 3,2.)

Mi történik azután ilyenkor? Legtöbb kezdő túlságosan **benne feledkeznek** ezekbe az érzelmi örömekben, mintha ezek a lelkiéletnek nem eszközei, hanem célja volnának. Ez esetben az örömek akadállyá lehetnek. Bizonyos lelki nyalánkság lép fel, valami negédesség, az isteni dolgok kutatásában kíváncsiskodás, majd a gőg is belopakodik észrevétlenül, ha valaki apostoli buzgóság örve alatt szívesen dicsekszik el az ilyen adományokkal. Amint Keresztes Szent János felhívja rá figyelmünket (Az érzéki rész éjszakája, I – VII.), a hét főbűn ilyenkor újra felüti fejét. Most már nem legdurvább formájukban támadják meg a lelket, hanem a lelki dolgok terén lépnek fel és akadályozzák az igazi jámborságot.

Ezért van szükség – a dolgok természeténél fogva – arra a **második megtérésre**, amelyet Keresztes Szent János az érzéki rész tisztulásának nevez. E tisztulás vezeti be a kezdőket a haladók megvilágosodási útjára, amelyen Isten a beléárasztott szemlélődéssel táplálja a lelket. Hosszantartó lelki, érzelmi szárazságba esik a lélek. Isten elvonja tőle

azokat az érzelmi vigasztalásokat, amelyekhez túlságosan ragaszkodott. Ha e szárazság ellenére is, a lélek nagyon vágyakozik Isten után, kívánja országának eljövételét és retteg a bűntől, meg lehetünk győződve, hogy isteni tisztító munka folyik benne. Különösen akkor, ha az Isten áhítással együtt jár a második megtérésnek következő további jele: elmélkedő imádságaiban nehezebbre esik következtetnie és okoskodnia, jobb szeretné egyszerűen csak **szeretettel szemlélni az Urat**, szeretetében mintegy megpihenni. Ilyenkor a lélek magasabb életsíkba emelkedett: rálépett a megvilágosodás útjára.

Ha a lélek jól viseli a tisztulást, érzelmi élete mindinkább aláveti magát szellemének. Kigyógyul lelki nyalánkságából és öntetszelgő gőgjéből. Belátja szűkölködését. Nem ritka, hogy ilyenkor más tisztító fájdalmak is fellépnek. Nehézségek a tanulmányok, a hivatali és állapotbeli kötelességek terén, vagy olyan személyekkel kapcsolatban, akikhez helytelenül ragaszkodunk, s akiket Urunk ilyenkor talán hirtelen és fájdalmasan elszakít tőlünk. Ilyenkor elég gyakran heves kísértések lépnek fel a tisztaság és a türelem ellen. Isten megengedi ezeket, hogy visszahatásként megerősödjenek és mély gyökeret verjenek bennünk ezek az erények, amelyek az érzelmi élet kormányzására vannak hivatva. Esetleg betegséggel is próbára tesz.

Ez a válság az Úr második szántása. A megigazulás, megtérés idején szántott barázdát most mélyebbre vonja. A bűn maradványait, hajszálgököreit kiírtja.

Ez a válság éppoly **kevésbé veszélytelen**, mint a természet rendjében a kamaszkor. Vannak, aki e ponton hűtlenek lesznek hivatásukhoz. Mások **nem úgy állják ki e próbát, hogy a haladók útjára**, a megvilágosodás szakába **léphessenek**. Ezek bizonyos lanyhaságban maradnak. Nem kezdők többé, hanem megkésett, ellanyhult lelkek. Bizonyos értelemben róluk szól a Szentírás szava: „Nem ismerték meg az Úr látogatása idejét.” (Lk. 19,44; Jerem. 50,31; Zsolt. 94,8; Zsid. 3,8-15; 4. 7.)

Ha az ilyenek szerzetesek vagy papok, akkor nem törekszenek eléggé a tökéletesség felé. Maguk sem veszik észre, hogy másoknak is útjában állnak, másokat is megakadályoznak a haladásban. Ilyenkor a közös imádság nem lelkes, hanem anyagi, gépies lesz: nem támasz, hanem akadály a lelkek számára. A közös ima így sajnos a szemlélődés komoly akadálya lehet.

Akik azonban a lelki válságot lelki **haszonnal állják ki**, azokban megkezdődik a hittitkoknak beléjük árasztott szemlélete, amelyet a tökéletesség heves vágya kísér. **A tudomány adományának hatása** alatt (S. Th. II. II. q. 9. a. 4.) a kezdő haladóvá lesz, a megvilágosodás szakaszába lép. Átlátja nyomorúságos voltát, a világi dolgok ürességét, a cím és rangkórság nevetséges voltát. Mikor megtette **a döntő lépést**, új élet kezdődik, a gyermekből ifjú lett.

Az érzéki rész tisztulása nem mindenkinél egyformán nyilvánvaló, és **nem mindig egyformán hatásos**. Akikben gyengébb a nagylelkű szeretet, azokról Keresztes Szent János így ír: „Az érzéki rész éjszakája meg-megszakad náluk. Olykor nem tudnak okoskodva elmélkedni, máskor ismét könnyen megy. Isten nem választja el őket az érzéki meggondolások és okoskodások anyatejétől, legfeljebb **olykor-olykor, s csak rövidebb-hosszabb időre** adja meg nekik ezt a kegyelmet. (I. m. 9.) Ezek tehát csak korlátozott mértékben kapják meg a megvilágosodás szakának kegyelmeit. Keresztes Szent János megmagyarázza, miért. „Nem mintha Isten, ez értékes kegyelmet csak kevés, magasabb rendű léleknek adná meg szívesen, hiszen ő óhajtja, hogy mindenki a tökéletességre jusson... De mikor könnyű próbáknak veti alá a lelket, s az gyöngének mutatkozik, menekül minden szenvedéstől, semmi fájdalmat sem akar elviselni... akkor Isten nem folytatja a tisztító munkát a lelken... Az ilyenek tökéletesek szeretnének lenni, de nem akarnak a megpróbáltatások nehéz útjára lépni, amely a tökéletességre vezet.” (Élő Szeretetláng, 2. versszak)

Tehát az átmenet a magasabb életszakra a lélek önátadásától függ. A fejlődés másképp nem is volna képzelhető. Nem egymásmellé gépiesen kapcsolt állapotokról van itt szó, hanem az élet szerves fejlődéséről.

A HALADÓK ÉLETSZAKASZA

A haladók lelkiületét is az jellemzi, hogyan ismerik és szeretik Istent. Önismeretükkel **Istennek mintegy tapasztalati ismerete** párosul. Most már nemcsak a teremtmények, hanem a **hittitkok tükrében** is. Ezekbe mindig jobban elmélyednek. A szentolvasó, a szemlélődésnek ez az iskolája napról-napra ezeket állítja szemük elé. Már nemcsak a csillagos ég, a tenger, a havasok világa éreztetik meg Isten nagyságát, már nem is csak a jó pásztor avagy a tékozló fiú példabeszédében, hanem a Megtestesülés és Megváltás hittitkának sokkal fönségebb tükrében szemlélik Istent. Dionysius és nyomában Szent Tamás (II. II. q. 180, a. 6.) szóhasználata szerint most rézsutos emelkedésben halad a lélek a Megtestesülés hittitkától Krisztus urunk szent Gyermekségéhez, majd a Szenvedés, Feltámadás, Mennybemenetel és örök Dicsőség hittitkaihoz. E titokban Isten jóságának felénk kiáradó fölséges, csodálatos sugárzását szemléli. A haladók ebben a többé vagy kevésbé gyakori szemlélődésben, hűségük és odaadásuk arányában az **értelem adományát** nyerik el, amellyel mindig mélyebben behatolnak a titkokba. Mindig jobban elmerülnek oly fönséges és egyszerű szépségükben, amely az alázatosak és a tisztaszívűek előtt tárul fel.

Az előbbi életszakaszban Urunk meghódította érzelmi világunkat, most **értelmünket veszi teljesen birtokába**. Átszellemesíti és ugyanakkor egyszerűvé teszi őket, felemeli a nagyon is emberies tudomány túlságos fontoskodása és bonyodalmai fölé.

Krisztus Urunk életének titkai világítják meg a haladók útját. S ők most már nemcsak azzal **szeretik Istent**, hogy messze elkerülik a halálos és a szándékos bocsánatos bűnt, hanem **Krisztus Urunkat erényeibe is követik**: áldozatban, szelídségben, türelemben. Nemcsak a mindenkit

kötelező parancsokat tartják meg, hanem az evangéliumi tanácsokat is, a szegénységet, szűziességet, engedelmességet. Legalább is e tanácsok szellemében élnek, s kerülnek a tökéletlenségeket.

Mint az előbbi életszakaszban, úgy most is jutalmat nyer odaadásuk. Nem érzelmi vigasztalásokban, hanem más nagyobb adományokban. Elárasztja őket **Isten világossága**, hogy őt szemlélhessék és érte apostolkodhassanak. Nagy **szomjúságra gyúlnak Isten dicsőségéért** és a lelkek üdvösségéért. És sokkal **könnyebben tudnak imádkozni**. Ekkor megesik, hogy nyugalmi imában van részük. Isten vonzása akarataikat teljesen leköti. Ebben a szakban könnyen tudnak Isten ügyéért dolgozni, tanítani, lelkeket vezetni, szeretetműveket szervezni. Most már nemcsak teljes szívükből, hanem egész lelkükből, minden aktivitásukkal szeretik Istent. Igaz, hogy még nem minden erejükből, mert Isten még mindig nem vette teljesen birtokába szellemüket.

Ilyenkor mi következik be? Olyasmi, mint mikor a kezdők érzelmi örömeiben részesülnek – az embernek túlságos kedve telik abban, hogy ilyen könnyű számára az imádság, a cselekvés, a tanítás, a szónoklás. Az ember észre sem veszi, és már **elbízta magát**. Hajlandó elfelejteni, hogy mindez Isten ajándéka. Ahelyett, hogy Istent imádná lélekben és igazságban, kezd önmagában tetszelegni. Hiszen igaz, Istenért és a lelkekért dolgozik: de nem feledkezik el eléggé önmagáról. Öntudatlan hiúság és bizonyos szellemi akarnokság következtében külsőségesek leszünk Isten jelenlétében. Talán azt gondoljuk, sok gyümölcsöt hoz működésünk és nem is egészen így áll a helyzet. Elbizakodunk, fontoskodunk, talán túlbecsüljük képességeinket; elfelejtjük saját hibáinkat s nagyon is jól látjuk a másokét. Sokszor bizony csorba esik a tiszta szándékon, az igazi összeszedettségén, a teljes őszinteségen. Életünkben még bizonyos kettősség van: **a lélek mélye még nem egészen Istené**. Utólag azt állítjuk, az ő dicsőségére cselekedtünk, pedig talán más céljaink is voltak. A tisztán szemlélődő életet élő haladók ilyenforma hibáit jelzi Keresztes Szent János (A szellemi rész éjszakája, 2.), mikor azokról beszél, „akik sokat adnak képzelgéseikre, s azt

gondolják, hogy azok Istennel és a szentekkel folytatott társalgások”, jóllehet sokszor a gonosz szellem téveszti meg őket. Szent Alfonz azonban nem kisebb hibákra teszi figyelmessé az apostoli lelületű embereket is. Ezek különösen az ellentmondás, a véleménykülönbségek idején jelentkeznek. Ilyen nézeteltérések képesek komoly hivatások felborítására, még ebben az életszakaszban is. Ilyenkor meglátszik, ha az ember nem eléggé törekedett Isten jelenlétében járni a hogy mikor azt vélte, Isten kedvében járt, nagyon is a maga kedvét kereste. Ezért van még szükség a harmadik tisztulásra, a szellemi tisztulás erős lúgjára, amely legfelsőbbrendű képességeinket is velejükig áthatja.

E nélkül a **harmadik megtérés** nélkül nem juthatunk az egyesülés útjára, a lelki nagykorúságra.

Ezt az újabb válságot Keresztes Szent János teljes élességében és mélységében rajzolja le. Úgy, mint a nagy szemlélődőknél meggy végbe. Ezek legtöbbször nemcsak a saját tisztulásukért szenvednek, hanem a lelkekért is, akikért felajánlották magukat. Ez a próba kissé eltérő formában jelentkezik a nagyszabású, magas tökéletességre jutott apostoli lelkeknél. Náluk gyakran nem annyira nyilvánvaló, inkább beolvad az apostoli munka nagy szenvedéseibe.

Mi ennek a válságnak a lényege?

Isten a lelket már nemcsak az érzelmi örömöktől fosztja meg, hanem a **hittitkokba való belátásaitól, égő vágyaitól, attól a készségtől**, amellyel tanítani, szónokolni tudott, amelyben bizonyos rejtett göggel tetszelgett. Akkor többre tartotta magát másoknál, most **nagy szárazságba** esik, nemcsak az érzelmek tekintetében, hanem **lelke mélyén** is, alig tud imádkozni. Újabb erős kísértései támadnak most már nem éppen a tisztasággal és a türelemmel, hanem a lélek legnemesebb erényeivel szemben. Támadásnak van kitéve hite, reménye, emberszeretete, sőt Isten iránt való szeretete is. Miért oly kegyetlen Isten, hogy ily kemény próbának veti őt alá? Ez a kérdés gyötri. A misztikus

halál állapotába jut, amelyről Szent Pál így beszél: „régí emberünk keresztre feszítettett Krisztus Jézussal, hogy a bűn teste elpusztuljon”. (Róm. 6.) „Le kell vetnetek az előbbi élet szerint való embert, ki romlandó a vétkező kívánságok szerint. Újulatok meg lelketekben és elmétekben, és öltözzetek új emberré, ki Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.” (Ef. 4,22.)

Ez ismét a legnagyobb mértékben észszerű dolog s a természetfeletti fejlődés logikája hozza magával. Keresztes Szent János tanít rá, hogy a tisztulás legnagyobb szenvedései közepette a lélek néha úgy érzi, hogy erős szeretet sebzi meg. Mikor a fájdalommal telt lélek az isteni szeretet fájdalmas sebet érzi, szellemében valami tűz lobban lángra. Az isteni szeretet tüze előbb kiszárítja, elszenesíti a fát, majd áthatol rajta, átjárja, s önmagába hasonlítja. (Épp ez a különbség az isteni szeretet okozta szenvedések és a neuraszténia között. persze ez utóbbi is alkalmas lehet arra, hogy Istenre való ráhagyatkozással viseljük el s így lelki javunkra szolgáljon. Hasonlóképpen a fegyelmezetlen érzelmek okozta szenvedések sem közvetlenül tisztító hatásúak, de mindenesetre ezeket is üdvös megalázásképp foghatjuk fel és bennük bűneink következményét s egyúttal jóvátételét láthatjuk.)

Ennek a szakasznak a megpróbáltatásait Isten azért engedi meg, hogy a haladókat mélyebb hitre, állhatatosabb reményre és tisztább szeretetre vezesse. Kell, hogy a lélek egész valójában Istené legyen. Így kell értenünk a Szentírás szavait: „Az Úr próbára veti az igazakat, mint az aranyat a kohóban, és úgy veszi őket birtokába, mint egészen eléggő áldozatot.” (Bölcs. 3,6.) „Az Úrhoz kiált az igaz és ő meghallja szavát, megszabadítja minden gyötrelimből. Nincs távol a megtört szívűektől. Sok gyötrelém lesz az igazakra, de megszabadítja őket az Úr.” (Zsolt. 30, 18-23.)

Mint az előbbi, úgy ez a válság sem veszélytelen: nagylelkűséget követel, éberséget, gyakran hősi hitet, minden remény ellenére is reményt, teljes önátadást Isten kezébe. Az Úr harmadszor is végigszánt a lelken, most már sokkal mélyebben, olyan mélyen, hogy a lélek szinte felforgatott

állapotba kerül, amiről a próféták is beszélnek, különösen Jeremiás siralmaiban.

Aki átment ezen a válságon, most már nemcsak teljes szívéből és egész lelkéből, hanem minden erejéből is szereti Istent, imádóvá válik szellemenben és igazságban s biztosan megáll már a lelkiesség háborítatlan magaslatain.

A TÖKÉLETESEK ÉLETSZAKASZA

Mi a tökéletesek életállapota e tisztulás, e harmadik megtérés után? Úgyszólván **állandó tapasztalásból fogják Istent ismerni**, majdnem mindig rá fognak gondolni. nemcsak az imádság, elmélkedés, officium idején, hanem a külvilággal való foglalkozás közben is állandóan Isten jelenlétében fogják érezni magukat. Kezdetben a még önző ember mindig önmagára gondol és öntudatlanul is mindent önmagára vonatkoztat. A tökéletes ember pedig állandóan Istenre gondol, mintegy ösztönszerűen mindent az ő dicsőségére és a lelkek javára vonatkoztat. Mert most már nemcsak az érzéki tárgyak, a példabeszédek, vagy akár a hittitkok tükrében szemléli Istent, - ami nem tarthatna egész napon át – hanem a hit félhomályában már **magát az isteni jószágot szemléli**. Olyanféleképpen, ahogy mi nappal mindent a minket körülvevő és felülről megvilágosító napsugárban látunk, még ha nem is egyenesen süt ránk a nap. Dionysius és Szent tamás szóhasználatával ezt a szemlélődést már sem egyenesen emelkedőnek, sem rézsutosnak nem nevezzük, hanem lebegőnek, körbeúszónak. Ezt a képet a sas röptéről vesszük. Amint magasra emelkedik s azután huzamosan lebeg, köröket ír le, s szinte mozdulat nélkül úszik a látóhatár fölött.

Ez a nagyon leegyszerűsített szemlélődés kiküszöböli a természeties fontoskodás, az öntudatlan akaratosság és hiúság, az elszórakozás tökéletlenségeit.

A tökéletesek már önmagukat sem csak önmaguk által és önmagukban ismerik meg, hanem Istenben, aki számukra a kezdet és a vég. Lelkiismeret vizsgálásuk alapja az, amit Isten az élet könyvében (az ő teremői elgondolásában) számukra kitűzött. Sohasem felejtik el a végtelen különbséget, amely őket a Teremtőtől elválasztja; ezért alázatosak. Istennek ez a szinte tapasztalati szemlélete a **bölcsesség adományától** jó. Ezért úgyszólván **szakadatlan**: nem zavarja meg a szellemi munka, az emberekkel való érintkezés, a külső foglalkozások. Az Isten-ismeret alsóbb fokain (a példabeszédekből, hittitkokból) ez még nincs így.

Az önző mindig önmagára gondol és minden csak e megtévedt önszeretete malmára hajtja a vizet. A tökéletes pedig állandóan istenre gondol, **állandóan őt szereti**. Nemcsak azáltal, hogy kerüli a bűnt, vagy követi Krisztus Urunk példáját, hanem „hozzá tapad, benne gyönyörködik, szeretne elválni és Krisztussal lenni. (S Th. II. II. q.24, a.9.) A legeslegtisztábban szereti Istent s a lelkeket őérette, apostoli buzgósága tüzeesebb, mint valaha: de alázatos, türelmes és szelíd. Most már nemcsak teljes szívéből, egész lelkéből szereti Istent, hanem **minden erejéből, lelke legmélyéből is**. Nemcsak nagy néha emelkedik fel önmaga fölé, hanem állandóan, állapotszerűen van így, átszellemült, természetfölöttivé idomult, imádóvá lett lélekben és igazságban. Az ilyen lélek a legfájdalmasabb, legváratlanabb helyzetben is megőrzi lelki békéjét, sőt másokat is meg tud nyugtatni. Azért mondja Szent Ágoston, hogy a békességesek boldogsága a bölcsesség adományának felel meg. Mert ez és vele a charitas, a természetfeletti szeretet uralkodik ezekben a lelkekben. E téren Krisztus Urunk szentséges lelke után a Boldogságos Szűz Mária a mi legtökéletesebb példaképünk.

Ezekben látjuk a lelkiélet három életszakaszát megkülönböztető jellemvonásokat. Így fogták ezt fel Szent tamás, Sienai Szent Katalin, Tauler, Keresztes Szent János. Valamely többé vagy kevésbé nyilvánvaló

tisztulás szükségessége magyarázza meg az életszakok között fellépő válságokat. Ezek az életszakok nem mesterséges elskatulyázások, hanem az élet fejlődésének szükséges fokozatai.

E fejlődési menet szükségességét csak az nem látja be, aki nem veszi észre a jóakaratú kezdőknél, sőt még a haladóknál fellépő hibákat; vagy aki elfelejti, hogy e szükséges tisztulások nem mindenki viseli el egyformán: innen azután a megvilágosodás vagy az egyesülés kisebb és nagyobb foka.

Ha nem ismerjük eléggé e tisztulások szükségességét, nem lesz helyes fogalmunk arról, milyennek kell lennie a haladók és a tökéletesek lelkiállapotának. Szent Pál tanúskodik arról, hogy az első után új megtérésre is szükség van: „Ne hazudjatok egymásnak, vetkőzzetek ki a régi emberből az ő cselekedeteivel és **öltözzetek amaz újba, ki megújíttatik teremtetőjének képmása szerint és annak tökéletes ismeretére jut... Mindenekfölött pedig szeretettel legyetek, amely a tökéletesség köteléke.**” (Kol. 3,9-14.)

V.FEJEZET

ISTEN ORSZÁGÁNAK BÉKÉJE, A MENNYORSZÁG ELŐÍZE

Ha a szentek útját követjük önátadásban, áldozatban, lemondásban, végül a bennünk lakozó Isten országának örömeit fogjuk magunkban tapasztalni és élvezni.

Az igazi lelki boldogság a kereszttövéből fakad. Ez irtja ki lelkünkben a rendetlen hajlamokat. Ez biztosítja lelkünkben az első helyet Isten és a lelkek természetfölötti szeretetének, a charitasnak, amellyel azután együtt jár a lélek békéje és megnyugvása. De az igazi mély lelki gyönyörűség csak akkor válhatik osztályrészünké, ha érzékeink, érzelmeink, lelkünk teljesen megtisztultak. E végből sok szenvedésen és megpróbáltatáson kell átmennünk: ezek tesznek minden földi dologtól függetlenné. Meg van írva az Apostolok Cselekedeteiben (14,21.), hogy „sok háborúság által kell bemennünk az Isten országába”.

AZ ISTENI ÉBREDÉS

Sok fájdalmas hányattatás után mintha felébredne a jó Isten lelkünk bárkájában. (Mt. 8,24.) „A lélek úgy érzi, mintha egyszerre felébredne és megmozdulna benne az isteni Ige” (Keresztes Szent János: Az élő szeretetláng, IV.) és az isteni Uralkodó most már parancsra nyitja meg ajkát. Országolni kezd dicsőségben és kegyességben.

A lélek előtt már-már megjelenik Istennek kegyelemtől és csodatetteitől sugárzó arca. „Abban áll ennek az ébredésnek a nagy boldogsága, hogy Isten által ismeri már meg a teremtményeket és nem a teremtményekből istent; vagyis az okból az okozatokat és nem az okozatból az okot.” (U. o.)

Ekkor teljesül be a Zsoltáros imája: **„Serkenj fel már Istenünk! Miért feledkezel el rólunk teljességgel?”** (Zsolt. 43,24.) Keresztes Szent János magyarázatában (u. o.) ez ennyit jelent: „Ébressz föl bennünket és

világosíts meg, Uram, hogy megismerjük és szeressük azokat a javakat, amelyeket mindig elénkbe tartasz...”

Ezt a kegyelmet fejezi ki a 39. zsoltár: „Expectans expectavi, várva vártam az Urat, s felém hajolt és meghallgatta imádságomat, a mélységből felemelt, megtámogatta léptemet és ajkamra új éneket adott.”

Ebben a dicsőséget és hatalmat sugárzó ébredésben „a Szentlélek mélységesen Önmagába meríti a lelket s szeretetre lobbantja isteni fényével és gyöngédségével... Minden fogalmat és érzést meghaladó módon lobbantja szerelemre maga iránt Istennek mélységeiben.” (U. o.)

Ezek a kegyelmek előkészítenek arra a másik felébredésre, a halál végső pillanatában. Akkor a lélek majd elhagyja a testet. Mint szellemi magánvaló fogja önmagát szemlélni, az angyalok módjára. A végső felébredés pedig a glória mennyei dicsőségébe, az Isten szemtől-szembe való látására jutás lesz. Boldogok a szentek, akiknél ez egybeesik a halál pillanatával. Mihelyt lelkük elhagyja a testüket, szemtől-szembe látja Istent, s Istenben előbb látja meg önmagát, mint önmagában. Még gyászolják őket és ők már céljukhoz érkeztek, a boldogító isten-látás világosságába. Az evangélium szavaival: „beléptek Uruk örömében”.

AZ ÉLŐ SZERETETLÁNG

A tökéletesek lelkében az isteni ébredés már itt e földön olyan szeretetlángot gyújt, amely **részesedés a Szentlélek égő szeretetlángjában**. „Ez már nemcsak lassan emésztő tűz módjára alakítja át a lelket édes szeretetté, hanem lobog és lángokat vet benne... Így működik a Szentlélek abban a lélekben, mely már csupa szeretetté vált. Lelki tevékenységei a ki-kicsapó lángnyelvek... Így azután ezek mérhetetlen értékűek s egy ilyennel több érdemet szerez, mint azelőtt egész élete folyamán... Ebben az állapotban a lélek nem magától cselekszik, hanem a Szentlélek indítja őt, munkálkodik benne... Valahányszor fellobog benne ez a láng, mindannyiszor úgy érzi, mintha az

örök boldogságban részesülne. Az élő Istent élvezi, a Zsoltáros (83,3) szava szerint: „Szívem és lelkem ujjongott élő Istenemben.” (U. o. I. 1.)

Ez a láng megsebzí a lelket, de a seb kedves, üdvös, életet hoz, nem halált. A lélek annál szentebb, minél jobban megsebzí a szeretet. (V. vö. Kereztes Szent János leírását, Szent Terézia, Assisi Szent Ferenc sebzéseit.)

Midőn a szív így szeretetben ég, e tűz, az isteni „tűzlámpák világa” megvilágítja a szellemet is. Szemléli Isten kiválóságait, a tűzlámpákat: a Bölcsesség, Jóság, irgalom, Igazság, Gondviselés, Mindenhatóság. Ezek az isteni szivárvány színei. Ezek Isten benső életében, titokzatos lényegében egymással azonosulnak, a nélkül, hogy egymást megszüntetnék, ahogyan a földi szivárvány színei forrásukban, a fehér fényben egyesülnek. (L. Élő Szeretetláng, III. 1.)

A lélek képességei mintegy beolvadnak a az isteni tűzlámpák világába (U. o. 5,6.); ez valóban az örökélet előíze.

„A lélek végtelen mélyre merül e gyöngéd lángban, a lángok mindegyike kegyes szeretetsebet ejt rajta, s valamennyi együtt még jobban megsebzí, s elevenebb szeretetre kelti Isten erejéből. Jól megérti, hogy ez a szeretet az örökélet szeretete s minden jót magába foglal. Megérti az Énekek Éneke arájának szavát: „A szerelem erős mint a halál, a szeretet lámpái tüzes és lángoló lámpák.” (U. o. 1.)

Az okos szüzek mécsesének lángja innen táplálkozik. (Mt. 25,4-7.)

Az Énekek Énekének egy gyönyörű kommentárjában olvassuk (Robert de Langeac, virgo Fidelis, Paris, Lethielleux, 1931.): „Az isteni szeretet emésztő tűz. Gyökerestül átjárja a lelket. De nem pusztítja el. Önmagába változtatja. Képe, ó mennyire tökéletlen képe az az anyagi tűz, amely a fát

a legkisebb rostájában is átjárja, a vasat a legrejtettebb molekulájában is átizzítja. Egy-egy erősebb kegyelemáram hatására az isteni szeretetre gyúlt lélek lángnyelveket vet. A lángnyelvek felcsapnak Isten felé. Tőle valók, felé törnek, ő utána emészti magát a lélek. A lelket felemelő charitas, a teremtetlen charitas teremtet, véges, analógiás, de mégis valóságos vetülete.”

Keresztes Szent János hasonlata szerint az így Istenbe merült lélek Vele oly egy, mint a levegő a tűzzel a lángban. A Teremtő és a teremtmény között végtelen marad a különbség, de Isten oly bensőségesen van jelen a megtisztult lélekben, hogy Önmagába meríti, a megszentelő kegyelem növelésével istenivé teszi, természetében, istenségében, benső életében valóságosan és igazán részesíti.

Tüzes, zúduló, mindent betöltő áradatkép csap a megtisztult lélekbe, az egyesítő szeretet. Először alig venni észre, de folyton emelkedik. A lélek mindinkább éhezi és szomjúhozza Istent. (Zsolt. 52,2.) „Boldogok akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot.” Az örökélet előíze és kikezdése ez. (Szent tamás: „Quaedam inchoatio vitae aeternae.”) A kegyelmi élet normális, de végső kiteljesedése. A kegyelem a glória (mennyei dicsőség, szerető isten-bírási)magva.

De messzire meghaladtuk a felcsigázott képzelet érzelgéseinek hamis csillogását, amelyben hiába keresnénk mély Isten-ismeretet, áldozatkészséget, nagylelkű szeretetet. A kettő úgy viszonylik egymáshoz, mint a gyémánt és az üvegutánzat.

Mi szól nekünk ebből a talán nagyon is magasnak látszó tanításból?

Nagyon is magas akkor volna, ha a keresztségben nem nyertünk volna kegyelmi életet. Hiszen ennek bennünk is az örökéletben kell kivirágoznia. Magas volna, ha nem járulnánk gyakran szentáldozáshoz, amely ezt a

kegyelmi életet táplálja bennünk. Gondoljuk meg, hogy minden szentáldozásunknak lényegesen buzgóbbnak kell lennie az előzőnél. Mindegyiknek növelnie kell bennünk isten szeretetét, s ezáltal nagyobb buzgóságot kellene bennünk keltenie Urunk másnapi vételére.

Minden bensőséges lélek, aki vágyik az egyesítő szeretetre, hozzá is jutna, ha nem térne ki a megpróbáltatások elől, melyeket isten rá mér, hogy megtisztítsa. (Élő Szeretetláng, II.5.)

Sienai Szent Katalin tanítása megegyezik Keresztes Szent Jánoséval. Dialógusában (53,54.) magyarázatot kapunk Urunk e szavairól: „Szomjazik, jöjjön hozzám és igyék és az élő vizek forrásai fakadnak majd őbenne.”

A magyarázat így szól: „Az én Fiam, örök ígém mindenkit hívott, mikor szorongó vágyódással kiáltotta a templomban: „Aki szomjazik, **jöjjön hozzám és igyék**”... Meghívott a kegyelem élő vizeinek forrására. Tartsatok ki mellette, tövisen, viharon, jó és rossz sorson keresztül. Legyetek álhatatosak és rám találtok. Élő vizet adok nektek, az én Fiam, szeretetem drága ígéje által...”

„De csak annak, aki szomjazik. Ez az első feltétel csak azoknak szól, akik szomjaznak. Aki nem szomjazik, az nem tart ki, megállítja útján az első fáradtság, elvonja figyelmét az első élvezet... Az üldözés elrettenti, annak első szelére hátat fordít... Mindig eszetekben legyen a mondhatatlan szeretet, amelyet Szent Fiamban megmutattam nektek. Akkor eltölti lelketeket a charitas, a felebaráti szeretet, sok-sok valódi erény. Akkor szomjazik a lélek. **Szomjazza az erényt, az én dicsőségemet, a lelkek javát;** és minden más szomjúság kivész belőle. Biztonságban jár, nem bántja a hiúság: önmaga és a veszendő dolgok fölé emelkedett... Szemléli keresztre feszített Krisztusomban megnyilatkozott végtelen szeretetemet... A mulandó dolgok szabadon hagyják szívét, s az megtelik

az égi szeretettel, eljut a kegyelem vizéhez. Áthalad a keresztre feszített krisztus kapuján, élvezi az élő vizet, részesedik bennem, a béke tengerében.”

Mi következik ebből a gyakorlatra?

Gyakran imádkozzuk így: „Uram engedd, hogy megismerjem, többé vagy kevésbé tudatosan, milyen akadályt vetek kegyelmed munkájának bennem. Adj erőt, hogy az akadályokat leromboljam. S ha én ezt nem tenném, tedd meg te, még ha sokat is kell szenvednem belé.”

„Uram, mit kívánsz ma tőlem? Add értésemre, mi nem tetszik neked bennem? Taníts megbecsülni értem ontott szent véredet, szentségi és lelki áldozásaimat, amelyekkel megsebzett szent Szíved táplál. Uram, növeld szeretetemet irántad. Add, hogy lélekben úgyszólván szüntelenül veled legyek. Hogy mindent elfogadjak, amiben részesítesz, Hogy ne álljak kegyelmed útjába, hadd világosítsa meg, éltesse a lelkeket.”

PAX IN VERITEATE – BÉKE ÉS IGAZSÁG

Az ember így már nem önmagának, hanem Istennek él. (S Th. II. II. q. 17. a. 6. ad 3.) Mondhatja: „Krisztus sz én életem és a halál nekem nyereség.” (Phil. I. 21.) Nem munkám, nem tudományom az én életem, hanem maga Krisztus.

Így jutunk el a bennünk lakó Szentháromság szinte állandóan tapasztalati ismeretére.

„Ó örök Szentháromság! Ó istenség! Ó isteni Természet, mely a Fiúvérét oly értékessé tetted! Feneketlen tenger vagy, örök Szentháromság. Minél mélyebben elmerülök benned, annál jobban megtalállak. Minél jobban megtalállak, annál jobban kereslek még. Rólad sohasem lehet azt

mondani, elég. A mélységeidben gyönyörködő lélek szünet nélkül vágyik feléd s mindig jobban éhez... Tűz vagy, soha ki nem alszol, elemészted a lélek minden önösségét, felolvasztod fagyát, megvilágosítod. A lélek mindig mélyebben merül fénytengeredbe s benne békét talál.” (Dialogus, 167.)

Így értsük Szent Pál szavát (Phil. 4,7.): „Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, oltalmazza meg szíveteket és elméteket Krisztus Jézusban.”

Ez a harmadiki megtérés gyümölcse, az örökélet előíze.

A FORDÍTÓ UTÓSZAVA

A mű eredeti címe: Principes de spiritualité. Les trois conversions et les trois voies. – Les Éditions du Cerf, Juvisy, Siene-et-Oise.

A világhírű szerző, századunk legnagyobb hittudósa, rövid, közérthető formában akarta itt annak a velejét adni, amiről nagy műveiben: La perfectionchrétienne et la contemplation (németül is) és L'amour de Dieu et la Croix de Jesus bővebben tárgyal. Ez a rövid összefoglalás már olasz és lengyel fordításban is megjelent. Fordításunkban néhány szigorúan csak tudományos érdekű passzust mellőztünk.

E. G.